

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

21. DUBNA 2002

Z obsahu:

Sláva Hospodinova soudu

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

3. 4. 2002

- strana 2 -

Církev je Kristovo tělo

Pastýřský list kardinála
Joachima Meisnera,
oceněný Janem Pavlem II.

- strana 4 -

Velikonoční poselství

Svatého otce

- strana 5 -

Ohnivý sloup (2)

- strana 6 -

Předpovědi P. Pia

- strana 8 -

Karol Wojtyła a otec Pio

- strana 9 -

Dej mi poznat svoje
cesty, Hospodine,
uč mě chodit po svých
stezkách (Ž 25,4)

200 let státem uznaného
studia na Filosoficko-
teologické vysoké škole
v Heiligenkreuzu

- strana 11 -

Život Kristův (72)

- strana 12 -

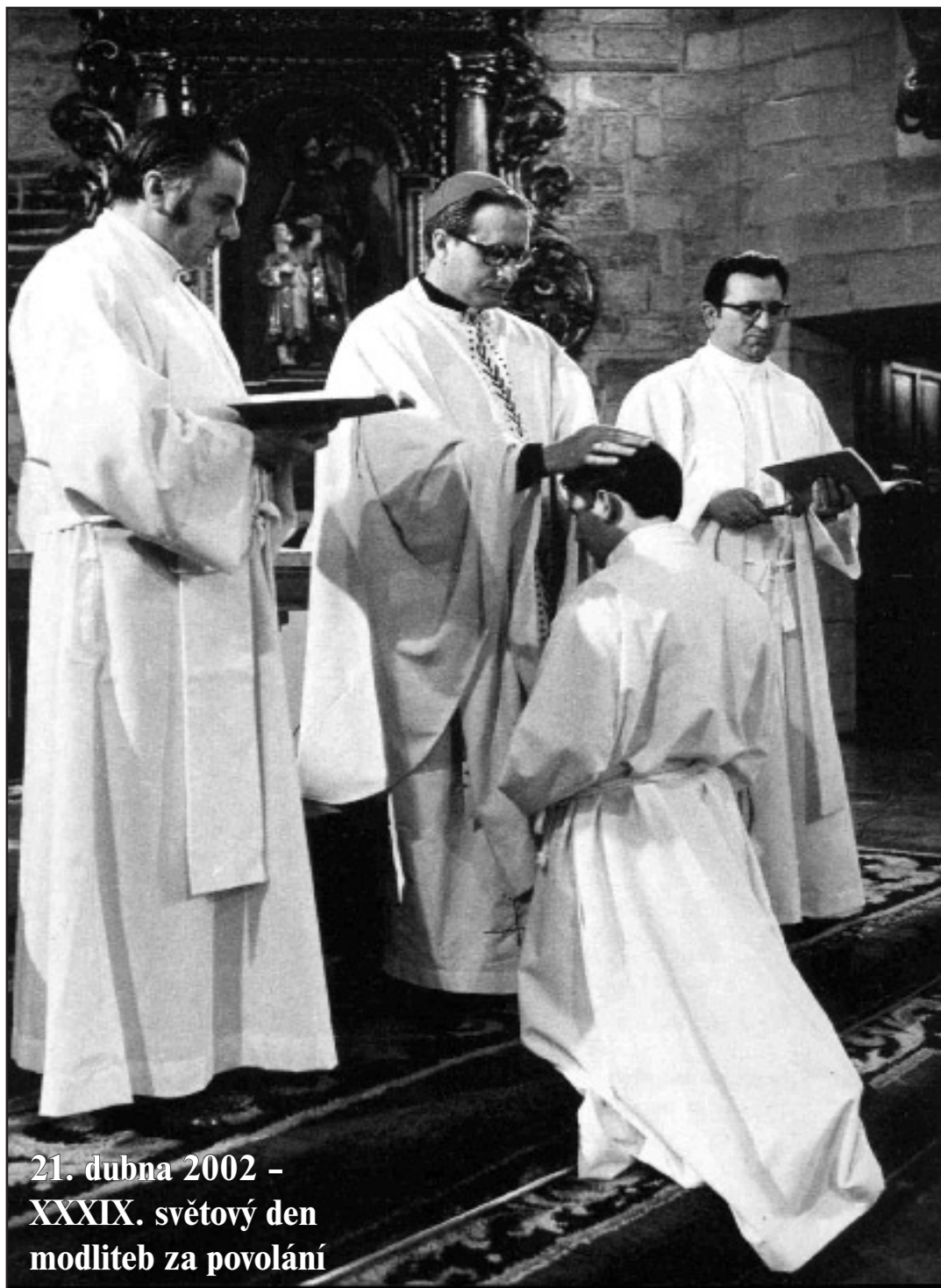
Odkud se vzal preclík?

- strana 13 -

Skutečná tvář otce Pia (16)

Četba na pokračování

- strana 14 -

21. dubna 2002 -
XXXIX. světový den
modliteb za povolání

Editorial

Ve slovech, jimiž se nám Pán Ježíš v dnešním třetím čtení představuje jako Dobrý Pastýř, slyšíme velmi důrazné varování před *cizími*, kteří pronikají mezi jeho ovce, aby jim škodili. Nemůžeme si dělat nárok, že pokud věrně kráčíme ve šlépějích svého Mistra, nebudeme narážet na pohoršení i ve svém vlastním prostředí. Nepřítelovy nástrahy mají formu nejen přímého pokušení ke zlému, ale také špatného příkladu a bolestného nepochopení a strádání, kterého se nám může dostávat dokonce od těch, kteří by nás v našem dobrém úsilí měli podporovat. Nebyli toho ušetřeni ani svatí. Naopak. Zdá se, že čím větší prospěch pro duše a Boží království jejich život znamená, tím větší jsou překážky, které jim Nepřítel staví do cesty. Před takovými skutečnostmi nelze zavírat oči. To neznamená, že tím odsuzujeme ty, kteří byli jeho aktéry. O jejich osobních úmyslech ví jedině Bůh a ten je jejich soudcem. Ale k jejich ovoci nemůžeme zůstat lhostejní.

Život P. Pia je toho velmi náznorným příkladem. Dábel ho napadal nejen osobně, ale dokonce i prostřednictvím církevních představitelů. Způsob, jak se k této situaci postavil Karol Wojtyła, který nepodleh takřka oficiální antipiovské psychóze, je velmi poučný a měl by být mementem pro všechny, kteří nejsou příznivě nakloněni některým mimořádným fenoménům nebo některým osobám, a proto vítají i každý náznak jejich odsouzení a vůbec si nepřipouštějí, že se může později ukázat jako předčasné. Některá pravda může vyjít na povrch brzy, některá až po staletích. To platí jak pro velké případy (např. Savonarola či otec Pio nebo Faustyna), tak i pro malé případy, které můžeme potkávat ve svém okolí. Je třeba dbát na to, aby do takového posuzování nezasahovaly osobní ambice a emoce.

Sláva Hospodinova soudu

Žalm 96, ranní chvály, středa 2. týdne

Světlo, radost a pokoj, které ve velikonoční dobu zaplavují společenství Kristových učedníků, se rozlévají na celé stvoření a procházejí tímto našim setkáním, které je situováno do intenzivní atmosféry velikonočního oktávu. Je to Kristův triumf nad zlem a nad smrtí, co v těchto dnech slavíme. Jeho smrtí a zmrtvýchvstáním je definitivně obnoveno království spravedlnosti a lásky, tak jak to chce Bůh. Právě téma Božího království nastoluje dnešní katecheze věnovaná úvaze nad žalmem devadesátým šestým. Žalm otevírá slavnostní zvolání: *Hospodin kraluje, ať zajasá země, ať se radují četné ostrovy*, a projevuje se jako oslava Božího Krále, Pána vesmíru a dějin. Mohli bychom tedy říct, že se ocitáme v přítomnosti »velikonočního« žalmu.

Víme, jakou důležitost mělo v Ježíšově kázání hlásání Božího království. Není to pouze uznání závislosti stvořené bytosti na Stvořiteli; je to spíše přesvědčení, že do celých dějin je vložen plán, záměr, osnova harmonie a dober, která chce Bůh. To všechno se plně uskutečnilo o Velikonocích v Ježíšově smrti a vzkříšení.

Projděme nyní text žalmu, který nám liturgie předkládá při slavení chval. Ihned po provolání k Hospodinu králi, které zaznívá jako hlas trouby, otevírá se před prosebníkem velkolepé Boží zjevení. Žalmista se uchyluje k použití citací a narážek z jiných úryvků žalmů a proroků, především Izaiáše, a popisuje, jak na scénu světa náhle vstupuje Veliký Král, který je jakoby obklopen zástupem ministrů či kosmických sluhů: mraků, temnot, ohně a blesků.

Moc Velkého Krále

Po jejich boku jiný zástup ministrů zosobňuje jeho historické konání: spravedlnost, právo, slávu. Jejich vstup na scénu otřásá celým stvořením. Země jásá na všech místech včetně ostrovů, které jsou pokládány za vzdálenější prostor (Ž 96,1). Celý svět je ozářen záblesky světla a zasažen zemětřesením (srov. v. 4). Hory, které ztělesňují podle biblické kosmologie nejstarší a nejpevnější skutečnosti, se taví, jako by byly z vosku (srov. v. 5), jak zpíval již prorok Micheáš: *Hle, Hospodin vychází ze svého příbytku... hory se pod ním rozplývají, doliny pukají jako vosk v ohni* (Mi 1,3-4). Nebesa jsou prosycena andělskými hymny, opěvujícími spravedlnost, tj. dílo spásy, které Pán vykonal pro spravedlivé. Konečně celé lidstvo rozjímá o vzestupu Boží slávy, tj. o skutečnosti, jak milosrdný je Bůh (srov. Ž 96,6), zatímco »nepřítel«, tzn. ničemni-

ci a nespravedliví, ustupují před neúprosnou silou Hospodinova soudu (srov. v. 3).

Soud nad falešnými bohy

Po této božské chvále Pána vesmíru popisuje žalm dva druhy reakcí před tváří Velkého Krále na jeho vstup do dějin. Na jedné straně modloslužebníci a modly se ve zmatku zničení hrouť k zemi; na druhé straně věrní shromáždění na Siónu k liturgické slavnosti ke cti Páně pějí radostný hymnus chvály. Scéna *ctitelů model* (tamt. v. 7-9) má zásadní význam: bohové se koří jedinému Bohu a jejich ctitelé se pokrývají hanbou. Spravedliví přihlížejí s jásotem Božímu soudu, který vylučuje lež a falešnou nábožnost, zdroje mravní bída a otroctví. Zpívají skvělé vyznání víry: *Ty, Hospodine, jsi povznesen nad celou zemí, svrchovaně vynikáš nade všemi bohy* (v. 9).

Království pokoje

Obraz, který líčí vítězství nad modlami a jejich ctiteli, je protikladem onoho obrazu, který bychom mohli nazvat zářivý den věřících (srov. v. 10-12). Mluví se zde totiž o světle, které vychází spravedlivému (srov. v. 11): a jako by vzešla jitřenka radosti, svátků, naděje; také proto, že - jak je známo - světlo je symbolem Boha (srov. 1 Jan 1,5).

Prorok Malachiáš prohlašoval: *Pro vás, ctitelé mého jména, vzejde slunce spravedlnosti s blahodárnými paprsky* (Mi 3,20). K světlu se přidružuje štěstí: *Lidem upřímného srdce radost. Radujte se, spravedliví, v Hospodinu, oslavujte jeho svaté jméno* (Ž 96,11-12).

Království Boží je pramenem pokoje a jasu, ruší vládu temnot. Jedno současné židovské společenství zpívá o Ježíši: »Bezbožnost couvá před spravedlností, jako temnoty couvají před světlem; bezbožnost zmizí navždy a spravedlnost se ukáže jako slunce, počátek řádu ve světě (Libro dei misteri dei Qumran: 1Q 27, I, 5-7).

Rysy spravedlivých

Dříve než opustíme žalm 96, je důležité najít v něm vedle tváře Pána a Krále také tvář věřícího. Ten je popsán v sedmi rysech, které znamenají dokonalost a plnost. Ti, kteří čekají na příchod božského Velkého Krále, nenávidí zlo, milují Hospodina, jsou to *hasidim* - věrní (tamt. v. 10), kráčejí po cestách spravedlnosti, jsou upřímného srdce (srov. v. 11), radují se z Božího díla a oslavují svaté jméno Hospodinovo (srov. v. 12). Prosme Pána, aby tyto duchovní rysy vyzářovaly také z našich tváří.

*Bolletino Vaticano 3. 4. 2002
Mezitulky redakce Světla*

Pastýř a jeho ovce

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Znám své a znají mě moje

Dnes je den, kdy se ti tvůj Pán představuje jako Dobrý Pastýř. Máš tak vzácnou příležitost, aby sis znovu uvědomil, jaké se ti skrže něho dostává od nebeského Otce péče a starostlivosti a co od tebe očekává *Pastýř a strážce tvé duše*. Pán ti však chce také ukázat, že ti hrozí nebezpečí od samozvanců, kteří se k tobě snaží přiblížit se záměrem uškodit tobě i jemu.

Tvůj Pán není *pastýř najatý za mzdu*⁽¹⁾. Dělá všechno pro to, aby tě uchránil před každou škodou, a tím spíše záhubou. Ujímá se tě z čisté lásky, protože jsi jeho.

Podle čeho se však poznají jeho ovce? Vyznačují se tím, jak dobře *znají jeho hlas*. Jeho ovce jdou za ním. A jdou za ním důsledně, protože mu bezmezně důvěřují, že kamkoliv vede své ovce, vede je na tu nejlepší pastvinu. Takové je tedy tvoje povolání: *jit v jeho šlépějích*.

Některé z nich jsou ovšem krvavé. Aby jeho ovce *měly život a měly ho v hojnosti*, jde ve své péči a lásce tak daleko, že za ně *dává svůj život*⁽²⁾. Zášť jeho nepřátel už jednou dosáhla toho, že se smluvili, jak by tvého Pastýře připravili o život. Netušili, že právě těmi *krvavými ranami*, které mu způsobí, Ježíš vykoupí a *uzdraví* své ovce. A také právě proto, že vynesl hříchy ovci na dřevo, *Otec* ho tolik *miluje*⁽³⁾. Chce, abys to měla na paměti a vzpomněla si na to, kdykoliv i ty, ačkoliv *děláš dobře, musíš trpět*. Zanechal ti příklad, protože čím více jsi i v tomto ohledu podobná svému Pastýři, tím více Otec miluje i tebe.

Dnes tě Pán chce upozornit především na jedno zvláštní utrpení, které i tobě může připravit jeho nepřítel, protože těžce nese, že už nejsi *bludná ovce a vrátila ses k Pastýři své duše*. Rád by tě znovu všemožně připravil o jeho dary. Posílá ti do cesty své najaté pomocníky.

Dobrý Pastýř vybudoval pro své ovce bezpečný ovčinec ve své Církvi, kterou on *vydobył svou krví*⁽⁴⁾. Je do ní jediný vchod a tím je sám Ježíš. Ale zlí nepřátelé si hledají způsob, jak proniknout i sem. *Já vím, že po mém odchodu vniknou mezi vás draví vlci a že nebudou šetřit stádo*⁽⁵⁾. Chceš-li se uchránit hrozícího nebezpečí, nezbude než se mít na pozoru. A právě to se neobejde bez bolestných zkušeností.

Lživí proroci přicházejí také *v rouše ovčím*, a co horšího, budou to *lidé z vašeho vlastního středu, kteří se budou snažit převrácenými řečmi strhnout za sebou učedníky. Proto buďte bdělí*⁽⁶⁾. Ti, které jsi léta znala, žila v jejich společnosti, kterým jsi důvěřovala pro jejich postavení a znalosti, mohou tě náhle překvapit a zranit

bolestným poznáním, že se ve skutečnosti pod svým ovčím rouchem skrývali jako *draví vlci*⁽⁷⁾. Nesmí tě to udivovat. Pán mluví ze své osobní zkušenosti. Jeho vlastní učedník, kterému krátce předtím podal s láskou namočenou skývu, přiblíží se zrádně ke svému Mistru nikoli jako násilník, ale s políbením jako věrný přítel. Jeho pravá podoba je znásobena za ním, v zástupu *s meči a kyjí*⁽⁸⁾.

Poznáte je podle jejich ovoce⁽⁹⁾, které je jiné než u tvého Pána. Jaký je tvůj Pastýř? To, co jej především charakterizuje, je jeho nekonečná добрota a láska. Apoštol, který s ním tři léta sdílel jeho život, může o tom vydat výmluvné svědectví: *Nikdy neudělal nic špatného a nikdo od něho neuslyšel živé slovo. Když mu spílali, on jim spíláním neodplácel, když trpěl, nevyhrožoval*. Pán se za tebe obětuje, *vynesl tvé hříchy na dřevo*, ale *cizí* pro tebe neudělají vůbec nic. Naopak. Přicházejí, aby *za mzdu* ve službách Nepřítele *kradli, zabíjeli a ničili*.

Kradou ovčím především pravdu a světlo. Pánovo slovo, které bezpečně svítí na cestu, nahrazují nápady slepých, které i ovce oslepují a vedou do jámy zkázy⁽¹⁰⁾. Zabíjejí milost a svobodu. Zatím co Pán oživuje a uvádí do svobody Božích děti, oni nakládají pouta otroctví a zlých závislostí⁽¹¹⁾. A tak ničí lásku, radost a naději, kterou ti Ježíš tak draze vydobyl a kterou ti nikdo jiný darovat nemůže, protože jen ten, kdo *vejde skrze něho, bude spasen*. Oni nevstupují Dveřmi. Přicházejí o to hlučněji se svými falešnými spásiteli a představují je zbloudilým ovčím, aby svou spásu začaly hledat raději samy v sobě, ve svém sebeuskutečnění a ve svém vlastním osvětleném rozumu, v magických silách kosmu a přírody či v postavení nebeských znamení.

Příkrádají se za tebou, jako by ti mohli nabídnout něco více než tvůj Dobrý Pastýř, který před zraky těchto nepřátel jako Pán pro tebe prostírá svůj stůl⁽¹²⁾. Nevěř jim. *Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše*. Chceš-li proto zůstat Pánovou ovci, ani je neposlouchej a *utíkej před nimi* a tak *se zachraň z tohoto zvráceného pokolení*.

Čím větší je tvá bolest z tohoto pohoršení, s tím větší důvěrou se obrať na svého dobrotného a milosrdného Pána s prosbou, aby ty, kteří žalostně bloudí, vytrhl z moci nepřátel, a obnovuj svou důvěru: *I kdybych šel temnou roklí, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. Tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha*⁽¹²⁾.

Bratr Amadeus

(1) Jan 10,13; (2) tamt. 15; (3) tamt. 17;

(4) Sk 20,28; (5) tamt. 29; (6) tamt. 30

(7) Mt 7,15; (8) Mt 26,55; (9) Mt 7,15-16;

(10) Mt 15,14; (11) srov. Gal 4,9;

(12) srov. resp. žalm 23

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,14a.36-41

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apostoly) a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“

Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obraťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť ta zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2. čtení - 1 Petr 2,20b-25

Milovani! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. „On nezhrěšil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.“ Když mu spílali, on jim to spíláním neodplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na sobě vynesl naše hříchy na dřevo (kříže), abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

Evangelium - Jan 10,1-10

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“

Ježíš jim pověděl toto podobenství, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovčím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechny. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“

Církev je Kristovo tělo

Pastýřský list kardinála Joachima Meisnera,
oceněný Janem Pavlem II.

Blahoslavený papež Jan XXIII. ve své poslední promluvě citoval sv. Augustina: »Buďte přesvědčeni, bratři, že každý má Ducha svatého v té míře, v jaké miluje Kristovu Církev.« Tato slova se mohou zdát dnes některému křesťanu zvláštní, dokonce pohoršlivá. Ale to svědčí o tom, že nechápeme Církev správně, když se na ni díváme jen jako na lidskou instituci. Ona však patří spíše do oblasti víry a do našeho vyznání víry. Protože ona je dílem Ducha svatého a je pochopitelná jen ve vztahu k tajemství našeho vykoupení skrze Ježíše Krista.

Písmo svaté zná několik obrazů, které vyjadřují tajemství Církve a plnost Kristovy přítomnosti v ní. Představuje Církev jako *Tělo Kristovo, Boží lid, Boží rodinu, Boží vinný kmen, Boží dům, Boží chrám*. Jednotlivé obrazy se navzájem nevylučují, nýbrž doplňují. Pokud se některý z nich absolutizuje, neodpovídá to plnosti Kristovy přítomnosti v jeho Církvi.

Po Druhém vatikánském koncilu se zvláštním způsobem zdůrazňuje obraz Církve jako Božího lidu. Pokud tento správný obraz Božího lidu vytrhneme ze souvislosti, otevírá se ovšem nejednou cesta k víceméně sociologickému pojetí Církve, přičemž její tajemství přichází zkrátka. Koncil chtěl naopak obrátit pohled ke Kristovu tajemství jako středu Církve, zvláště proto, že podle svatého Augustina existuje novozákonní Boží lid pouze jako Kristovo Tělo. V posledních letech jsme mnoho přemýšleli a mluvili o strukturách. Bylo to jistě potřebné. Ale musíme při tom pamatovat na to, že struktury jsou pouze korzet, nikoliv tělo. K čemu je nám korzet, když schází tělo. Proto je velice potřebné, abychom hovořili

o Církvi jako o *Kristově Těle*, jako to ve svých listech působivým způsobem činí sv. Pavel. Církev je organismus a nikoliv organizace. A to má své důsledky pro naše jednání v osobním životě, v manželství a rodině, v povolání a ve farnosti.

1. Církev je Kristovo Tělo

Kristus je Hlavou a životním principem tohoto Těla a my jsme údy Kristova Těla. Jsme do slova a do písmene vtěleni do této kristoskutečnosti skrze iniciační svátosti: křest, Eucharistii a biřmování. Křesťan je proto to, co požívá; má podíl na Kristově Těle. Eucharistie je právě svátostí naroubování jednotlivce na Kristovo Tělo, kterým je Církev. Společenství přijímání předpokládá proto církevní společenství. Kdo tedy požívá Eucharistii, ačkoliv nepatří k naší katolické církvi, provínuje se proti Kristovu Tělu, jehož viditelná stránka je zjištělná i sociologicky.

V jedné staroluterské farnosti v Berlíně je u vstupu do kostela tabulka s tímto oznámením: »Každý, kdo se účastní bohoslužby a přijímá večeři Páně, musí pamatovat, že trvale patří do společenství se všemi povinnostmi a právy.« – Zde ještě přežívá nejpřesnější katolické pojetí Eucharistie. Z tohoto pohledu je tzv. eucharistické »interkomunio«, společné přijímání s církevními společenstvími vzešlými z reformace, z vnitřních důvodů nemožné. K tomu přistupuje, že Eucharistie v katolickém smyslu je skutečností jen tam, kde je slavena platně vysvěceným knězem. Proto neznám únavy při zdůrazňování naléhavosti péče o kněžská povolání. Protože bez Eucharistie není Církev a bez kněží není Eucharistie. Církev je *Kristovo Tělo*.

2. Kristus je Hlava, my jsme údy

Pán vystupuje jako Hlava svého Těla, když usiluje oživovat a inspirovat údy svého těla milostí, která plyne z Hlavy do údů. Důsledkem pro údy Těla pod Hlavou Ježíše Krista je jejich svatost. Svatý otec Jan Pavel II. napsal ve svém apoštolském listě *Novo millennio ineunte* na konci Jubilejního roku 2000: »Znovuobjevení Církve jakožto ‚tajemství‘ nebo jako ‚lidu sjednoceného jednotou Otce, Syna a Ducha svatého‘ musí vést také k znovuobjevení její ‚svatosti‘. Svatost je zde chápána v tom nejzákladnějším smyslu jako příslušnost k tomu, který je Svatý, ano ‚tříkrát Svatý‘ (srov. Iz 6,3). Hlásit se k ‚svaté‘ Církvi znamená poukazovat na její tvář jakožto Nevěsty Kristovy, za kterou se obětoval právě proto, aby ji posvětil (srov. Ef 5, 25-26). Tento dar svatosti je tak říkajíc ‚objektivní‘. Je nabízen každému pokřtěnému. Tento dar se však z jeho strany mění v úkol, který musí řídit celou jeho křesťanskou existenci. *To je vůle Boží: vaše posvěcení* (1 Sol 4,3). Tento úkol se netýká jen jednotlivých křesťanů: »Všichni věřící křesťané všech stavů a postavení jsou povoláni k plnosti křesťanského života a k dokonalé lásce.« (NMI 30).

Svatost znamená tedy pro křesťana totéž jako být živým údem Kristova Těla. Kde některý úd skrze hřích a vinu současně vychladne, takže inspirace Krista, Hlavy, už ho nemůže řídit a pohybovat s ním, nastupují oběhové poruchy a obtíže prokrvení, které dosti často vedou k amputaci jednotlivého údu, tzn. – jasně řečeno – k odloučení od Církve. Příslušnost k Církvi znamená „spoluúčast s ostatnímu údu na Kristově Těle, jehož Hlavou je Kristus“.

Důležitým způsobem, jak předejít oběhovým poruchám v Kristově Těle, je modlitba. V modlitbě vzniká onen dialog

s Kristem, který z nás činí jeho nejdůvěrnějšího přítele. *Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás* (Jan 15,4), říká Pán výslovně. Tento vzájemný vztah Hlavy a údů je tím nejvládnějším jádrem, duší křesťanského života a předpoklad duchovní vitality a efektivy. V tomto smyslu říká apoštol Pavel: *Nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá?* (1 Kor 6,19). Spoluúčast na Kristově Těle je skutečností, která ovlivňuje a poznamenává celou naši tělesnou existenci. *Tělo však není pro smilnění, je pro Pána a Pán pro tělo* (1 Kor 6,13).

Pán nám ve svátosti pokání dal současně druhý křest, aby nám mohla být vrácena ztracená nebo zmenšená prvotní láska, když správně litujeme a vyznáváme své hříchy. Svátost pokání je typickou svátostí Kristova Těla, která revitalizuje nemocný úd. Právě tato Pánova »svátost těla« – na to nesmíme zapomínat – pochází od toho, který nejlépe zná srdce jednotlivého člověka a ví, jaká je jeho nouze, a který je také současně Pánem dějin.

Mnoho lidí se podrobuje, ať už z profylaktických nebo terapeutických důvodů, kúram, aby svůj tělesný organismus revitalizovali, to znamená posílili. Ve velikonoční době pokání má být Kristovo Tělo, tzn. jeho jednotlivé údy, znovu posíleno. Těch čtyřicet dní je jako duchovní kúra, aby se jednotlivé údy profylakticky anebo terapeuticky revitalizovaly, aby spojení a souvislost mezi Hlavou a údy znovu oživila. V podobnosti o vinném kmeni říká Pán výslovně: *Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně* (Jan 15,4).

3. Křesťané jsou Kristovy údy navzájem

Jsme tedy spolu údy pod Hlavou Ježíše Krista. Jsme pod stejnou inspirací, která je vysílána z Hlavy do údů Těla. Proto vzni-

ká protiklad, jestliže údy proti sobě nepřátelsky bojují, takže vzniká rozkol (1 Kor 12,25). Ve zdravém a životném těle něco takového neexistuje. Pavel hovoří o rozličnosti údů, z nichž každý má určitou úlohu. Ne každý úd může být okem, rukou nebo nohou, nýbrž každý úd je jedinečný a nezastupitelný, jeho úkol nelze nikomu delegovat. Všichni působí k blahu celého organismu, když jsou Hlavě podřízeni, Hlavou inspirováni a vedeni. Dát se řídit Kristem jakožto Hlavou je důsledek skutečnosti, že *Církev je Kristovým Tělem*. Jinak je Církev odsouzena k neschopnosti jednat.

V evangeliu je vyprávění o uzdravení ochrnutého (srov. Lk 5,17-26), kterého přátelé přinášejí na nosítkách. Pán je uvnitř domu obklopen mnoha lidmi. Proto nosiči vystupují s nemocným na střechu, odkrývají krytinu a spouštějí těžce nemocného ze střechy dolů přesně před osobu Pána, takže se může uskutečnit uzdravení. Tito nosiči nemocného představují orientaci údů Kristova Těla na Krista tím, že spouštějí nemocného před Krista, a ukazují soulad mezi údy navzájem, spolupráci rukou v ruce. Církev je tedy korporace a zasluhuje tento titul nikoliv tehdy, když je zapsána do veřejného registru, nýbrž když její příslušníci, to znamená údy, pracují rukou v ruce, jsou jedno srdce, jedna duše a jeden druhému naslouchá a ctí ho jako sebe sama, jak říká apoštol (srov. Sk 4,32; Řím 12,10).

Ještě jednou budu citovat Svatého otce z jeho již uvedeného apoštolského listu: »Tento zřetel společenství je úzce spjat se schopností křesťanských společenství dát prostor všem darům Ducha. Jednota Církve neznamena uniformitu, nýbrž organickou integraci legitimních rozličností. Jedná se o skutečnost, že mnoho údů je spojeno v jednom Těle, jediném Těle Kristově (srov. 1 Kor 12,12)« (NMI 46). Jak velkodušná milost je nám tím dána! Aby obdarovala i nás, to je mé srdečné přání vám všem.

K tomu nechť vám žehná všemohoucí Bůh Otec, Syn a Duch svatý.

Velikonoční poselství Svatého otce

V tento den zaznívá Kristovo přání: Pokoj vám! Pokoj lidem celého světa! Kristus skutečně vstal a všem přináší pokoj! A to je »dobrá novina« Velikonoc. Dnes je nový den, který učinil Pán (Ž 117,24), který v oslaveném těle Zmrtvýchvstalého obnovuje ve světě, zraněném hříchem, jeho prvotní krásu, zářící novým jasem.

»Smrt a život se utkaly v obdivuhodném souboji« (Sekvence). Po tvrdém boji se Kristus vrací jako vítěz a vystupuje na scénu dějin, aby ohlásil Dobrou novinu: *»Já jsem vzkříšen a život«* (Jan 11,25). *»Já jsem světlo světa«* (Jan 9,5). Jeho poselství je shrnuto do slov: *Pax vobis! – Pokoj vám!* Jeho pokoj je plodem jeho vítězství nad hříchem a smrtí, které získal za drahou cenu.

»*Svůj pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Ne jako svět dává, já vám dávám«* (Jan 14,27). Pokoj, jaký svět dává, to nám ukazuje zkušenost všech dob, je často jen nejistá rovnováha sil, které se dříve či později obrátí, aby stanuly proti sobě. Pokoj, dar zmrtvýchvstalého Krista, je hluboký a úplný a může smířit člověka s Bohem, se sebou samým i se stvořením. Mnohá náboženství hlásají, že mír je

darem Božím. Tuto zkušenost jsme udělali při nedávném setkání v Assisi. Kež všichni věřící světa spojí své úsilí pro budování lidstva spravedlivějšího a bratrštějšího; kež by neúnavně pracovali, aby náboženská přesvědčení nebyla nikdy příčinou rozdělení a nenávisti, ale pouze zdrojem bratrství, svornosti a lásky.

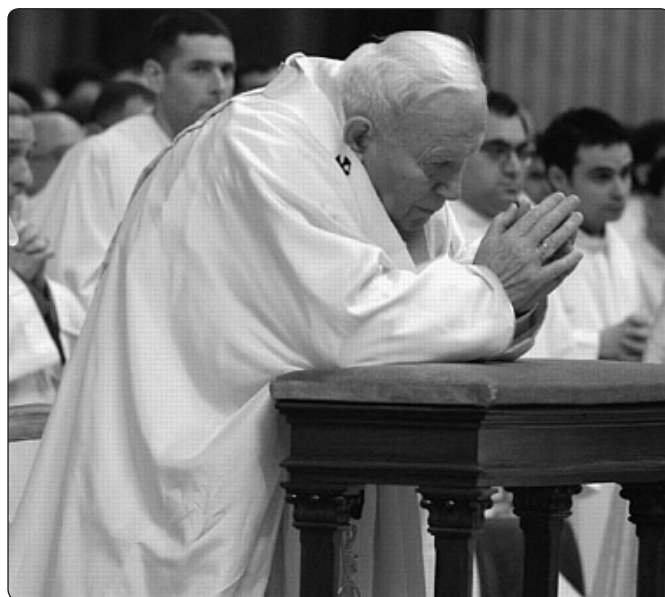
Křesťanská společenství všech kontinentů, žádám vás s úzkostí i s nadějí, abyste svědčila, že Kristus opravdu vstal z mrtvých, a abyste usilovala, aby jeho pokoj zastavil dramatickou spirálu útlu a vraždění, které zvlazuje krví Svatou zemi, zaplavenou poznovu v těchto posledních dnech hrůzou a beznadějí. Zdá se, že byla vyhlášena válka míru! Ale válka nic neřeší, přináší jen ještě širší utrpení a smrt, nepomohou ani represálie. Ta tragédie je skutečně velká: nikdo nemůže zůstat v tichu a v netečnosti, nikdo z odpovědných politických nebo náboženských činitelů! Obviňování nechť vystřídají konkrétní činy solidarity, které pomohou všem najít vzájemný respekt a poctivá jednání. V oné zemi Kristus zemřel a vstal z mrtvých a zanechal zde jako němého a výmluvně

ho svědka prázdný hrob. Když na sobě samém zničil nepřátelství a zeď rozdělující lidi, smířil všechny skrze svůj Kříž (srov. Ef 2,14-16). A nyní nám jako svým učedníkům ukládá, abychom odstranili všechny příčiny nenávisti a pomsty.

Kolik členů lidské rodiny je stále ještě utiskováno bídou a násilím! Z kolika koutů země se ozývá křik těch, kteří volají o pomoc, protože trpí a umírají: z Afghánistánu, těžce zkoušeného v uplynulých měsících a nyní postiženého strašným zemětřesením, a z tolika dalších krajin planety, kde sociální nerovnost a protichůdné zájmy zraňují bezpočet našich bratrů a sester. Lidé třetího tisíciletí! Dovolte, abych vám zopakoval: otevřete srdce Kristu ukřižovanému a zmrtvýchvstalému, který přichází, aby vám nabídl pokoj! Kam vstoupí Kristus zmrtvýchvstalý, tam spolu s ním vstupuje pravý pokoj! Kež vstoupí především do každého lidského srdce, hluboké propasti, kterou není snadné uzdravit (srov. Jer 17,9). Kež vstoupí také do vztahů mezi sociálními třídami, národy, jazyky a různými mentalitami a všude vnese kvas solidarity a lásky.

A ty, zmrtvýchvstalý Pane, který jsi přemohl utrpení a smrt, dej nám svůj pokoj! Víme, že se plně ukáže na konci, až přijdeš ve slávě. Pokoj, který je nicméně všude tam, kde ty jsi přítomen, a již nyní působí ve světě. To je naše jistota, která se zakládá na tobě, dnes vzkříšeném z mrtvých, na Beránkovi obětovaném za naši spásu! Ty nás žádáš, abychom drželi ve světě živou pochodeň naděje. S vírou a radostí zpívá svatá Církev v tento zářivý den: Surrexit Christus spes mea! Ano, Kristus vstal a s ním vstala naše naděje. Aleluja!

Bolletino Vaticano
31. 3. 2002

Ohnivý sloup (2)

Přinášíme druhou část příběhu obrácení německého Žida Karla Sterna, významného vědce, psychiatra, ve 40. a 50. letech XX. století největší vědecké slávy univerzity McGila v Montrealu. Jeho autobiografie The Pillar of Fire (Ohnivý sloup), vydaná poprvé v roce 1951, představuje perlu světové literatury. Ukazuje fascinující příběh odhalování pravdy v katolické církvi. V úvodu své autobiografie potvrzuje Stern větu Dostojevského, že všechno na světě záleží na prosté otázce, zda Ježíš z Nazareta byl vtěleným Bohem.

V lednu 1934 po těžké chřipce onemocněl Karel Stern na tuberkulózu a byl přesvědčen, že záhy zemře. Více než rok pobýval v soukromém sanatoriu ve Schwarzwaldě. Po celou dobu musel ležet na lůžku a vidal se pouze s ošetřovatelkami a lékaři. Měl mnoho času na to, aby promýšlel důležité životní otázky. Koncem roku 1934 k všeobecnému překvapení zmizely z jeho plic všechny stopy tuberkulózy. Karel se mohl vrátit do Mnichova.

Rok 1925 byl pro Sterna obdobím intenzivního úsilí a duchovního hledání. Nikdy ho nezajímaly běžné důvody Boží existence. Jako vědec věděl například, že v každické nervové buňce probíhají tak nekonečně komplikované procesy, že všichni laureáti Nobelovy ceny spolu nejsou s to je odhalit. Žádné jiné důvody pro existenci Boha nepotřeboval. Pro něho jako vědce bylo samozřejmé, že svět není dílem nesmyslné náhody. Nemůže být proto rozporu mezi vědou a náboženstvím ve smyslu víry v první příčinu a ve Stvořitele. Došel k přesvědčení, že rozum se zdokonaluje vírou, proto se vědec ateista musí potýkat s vážnými vnitřními problémy.

Problémem, který mu nedoprával klidu, byla odpověď na otázku: Byl Ježíš Kristus pravým Bohem? Intenzivně studoval hebrejský jazyk, účastnil se obřadů v synagoze, udržoval styky jak s nábožnými židy, tak

s hluboce věřícími křesťany. Dospěl tehdy k neobyčejně vážnému přesvědčení, že křesťanství uznává všechno, v co věří židé, a připojuje k tomu ještě jedno tvrzení: že pravý Bůh se stal pravým člověkem. Protože křesťanství neodmítá nic z pravd zjevených ve Starém zákoně a jen připojuje tvrzení o božství Ježíše Krista, není možno je pokládat za herezi v lůně judaismu.

Stern se vydal na setkání s Martinem Buberem, slavným

židovským filosofem, aby u něho hledal pomoc při řešení této palčivé otázky. Svěřil se mu, že prostudoval Nový zákon a zvláště listy sv. Jana, ve kterých našel ducha ryziho judaismu, a nemůže proto pochopit, proč judaismus zavrhuje Nový zákon. Buber odpověděl: »Jestliže chceš přijmout Krista a Nový zákon,

zásady v listech sv. Jana nevystačí. Musíš uvěřit také v panenské početí a zmrtvýchvstání Ježíše Krista.« Pro Martina Bubera podobně jako pro každého žida bylo tvrzení o božství Ježíše Krista rouháním, které není možno uvést do souladu se Starým zákonem.

Karel Stern potřeboval deset let, aby uznal božství Ježíše Krista. Podle něho k přijetí Ježíše Krista dospívá každý svou vlastní neopakovatelnou cestou, která je spojena s nehlubším tajemstvím osobnosti. Z vlastní zkušenosti a také z dějin dospěl Stern k závěru, že kdyby Kristus nebyl Bohem, byla by nemyslitelná **prostá zbožnost a hrdinská svatost některých vesnických dívek, a totéž je možno říci o Chartresovi, Grunwaldu, Bachovi i o Mozartovi** (s. 218). Duchovní pouto, které spojovalo Sterna s trojicí hluboce věřících

křesťanů, s manželi Yamagiwa i s paní Flammovou, bylo podle jeho názoru mnohem důležitější než národní svazky. Ono je překračovalo, muselo tedy pocházet od Boha.

Stern dospěl k přesvědčení, že kdyby křesťané poznali celou hloubku ortodoxní židovské zbožnosti, zmizel by všechny náboženský antisemitismus. Napsal: **V duchovní rovině je křesťanství judaismem; judaismem dovedeným do konečného naplnění. Ve Starém zákoně není žádná pravda, kterou by křesťané museli odvrhnout** (s. 228). A právě toto zjištění se pro něho stalo počátkem klíčení víry v božství Ježíše Krista. **Karel byl přesvědčen, že osud jeho národa je úzce spjat s osudem Krista ve světě. Potkal lidi, kteří i když nejsou židé, nosí v srdci Boha Izraelova.**

Zesilující nacistické pronásledování židů přinutilo Sterna k emigraci. Odjel do Londýna v roce 1936. Při pasové kontrole mu britský imigrační úředník

Intelekt zbavený pokory je nejhorší zničující sílou na světě.

Karel Stern

povolil vjezd do Británie až po velkém váhání. V Londýně získal vědecko-výzkumné stipendium ve slavném centru neurologických výzkumů »Queen Square«. Mladí vědecktí pracovníci, lékaři, kteří tam pracovali, pocházeli ze Skotska, Irska, Austrálie, Kanady i USA.

Hned na počátku svého londýnského pobytu vyhledal Stern Liselottu, sestru Ericha von Baeyera, svého přítele z dob studií. Ta se rozhodla emigrovat poté, co její otec, slavný profesor, byl propuštěn z univerzity v Heidelbergu. Hlavním důvodem byla jeho opozice proti hitlerismu a také fakt, že byl napůl židem. Sama Liselotta měla 75% arijské krve, a proto měla povoleno pokračovat v práci. Nevyužila toho a emigrovala. Její otec se po propuštění nijak nezlomil na duchu. Přestěhoval se a založil si soukromou praxi, při níž využíval vlastnoručně vyrobených ortopedických přístrojů. Liselotta musela první dva roky v Londýně 18x změnit pracoviště, než dostala trvalé umístění v jednom institutu. Karel jí vyprávěl o svých prožitcích a zkušenostech s katolíky v Mnichově a o odhalení nového judaismu, který je křesťanstvím, protože křesťanství je přece samo v sobě hebrejskou tradicí. Svěřil se jí, že má vnitřní dilema, protože uvěřil Pavlovi, že pravými židy jsou dnes pohané, kteří následují Krista. Liselotta, která pocházela z liberálně-luterského prostředí, odpověděla Karlovi, že kdyby někdy měla přijmout křesťanství, stala by se jedinec katolíčkou. Karel a Liselotta se zamilovali a rozhodli se, že uzavřou sňatek.

Zhoršující se postavení židů v Německu bylo pro Karla i pro Liselottu zdrojem znepokojení o osud členů rodiny a přátel. Obnovené pokusy vést z Německa nejvíce ohrože-

né osoby narážely na odmítnutí britské správy. Právě o tom v té době četl Karel v knize *O naději*, kterou napsal německý katolík Josef Pieper. Zapůsobila na něho obrovským dojmem. V knize představil autor nauku sv. Tomáše o ctnosti naděje. Byla to současně studie o zoufalství a neklidu, která překračovala všechno, s čím se dosud Karel setkal v psychologii. Díky této knize poprvé odhalil opravdové bohatství katolické antropologie. Pochopil, že veškerá nauka o člověku získává nekonečnou hloubku, jestliže přijme, že Kristus jako pravý Bůh a pravý člověk zemřel a vstal z mrtvých pro naši spásu.

Stern vzpomíná: *Sedával jsem v těch dnech na lavičce na Primros Hill a díval jsem se na panoráma Londýna. Jestliže by to byla pravda - myslel jsem - že Bůh se stal člověkem, že jeho život a smrt mají jedinečný význam pro každou jednotlivou osobu z milionu bytostí v zápachu slumů, ve světě zbaveném horizontu, v dusné atmosféře nepřátelství, nemocí a smrti, jestliže se ukáže, že je to pravda, stálo by nesporně za to pro tuto pravdu žít. Pomyslet na to, že Někdo klepal na dveře všech těch nešťastných lidí a každému z nich nabízel zcela neopakovatelnou cestu! Kristus představuje výzvu nejen pro zdánlivý chaos dějin, ale také pro domnělou nesmyslnost existence každého jedince* (s. 278).

Na podzim 1939 se jako zázrakem dostala do Londýna Karlova známá Reha Freierová. Od ní se dověděl, že jeho bratr byl uvězněn a poslán do koncentračního tábora v Buchenwaldu. Reha byla sionistka a odmítala židovskou koncepci Boha. Jednou večer začal Karel mluvit o Kristu, o jeho životě a smrti. Vyprávěl jí o tom, že slyšel kázání kardinála Faulhabera, že se stýkal s manželi Yamagiwa a paní Flammovou. Jeho slova byla přesvědčivá, podělil se s ní o své myšlenky, které již dlouho uchovával jen pro sebe. Řekl, že křes-

ťané, kteří uderili Židy, uderili Krista, svého bratra. Židé, kteří odmítají Krista, odmítají vlastního Boha, vlastní nadpřirozenou jistotu. Dokud se Kristus plazí jako zraněný v zemi nikoho mezi oběma frontovými liniemi, žádné politické prostředky nedokážou vyřešit židovskou otázku. (s. 280)

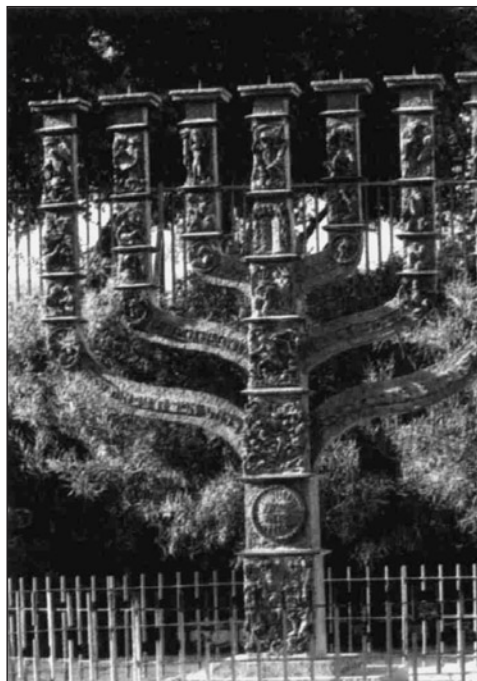
Bylo to zlomové období v Karlově životě. Rozhodl se, že každé ráno před prací navštíví katolický kostel dominikánů v blízkosti svého obydlí, aby se tam modlil. Karel uvěřil v sílu modlitby. Její účinnost se stala pro něho neoddiskutovatelným opěrným bodem.

V květnu 1939 díky známostem a penězům strýce Felixe z Chicaga se podařilo jako zázrakem Karlovým rodičům odletět z Frankfurtu do Londýna. Radost ze setkání byla veliká, ale netrvala dlouho, protože Karel se ženou a jednoletým synem museli za práci emigrovat do Kanady. Do Montrealu přiletěli 24. června 1939. A právě zde, poprvé od doby, co opustili Německo, se setkali s antisemitismem ze strany jednotlivých osob. Na počátku svého pobytu v Montrealu byl Karel rozčarován, že duch katolicismu, který tak silně zakusil v Evropě, v Kanadě jako by byl nepřítomný.

Karel pociťoval silnou sounáležitost s židovským národem, k němuž patřil každým záchrávkem svého srdce. Na druhé straně cítil sounáležitost s lidmi věřícími v Krista. Napsal: **Zdalo se mi, že oni křesťané z Mnichova, kteří trpěli pro nás a s námi noc záhuby a ve kterých jsem poprvé objevil rys Izraele, který daleko překračuje hranice národů, ti mě z dálky vyzývali a prosili, abych je nezahladil. Tam ta zkušenost zplodila jistý závazek. Věděl jsem, že i pastoři a kněží jsou vězněni v koncentračních táborech. Věděl jsem, že**

v čase vši té brutality jsou přinášeny oběti i ve jménu Ježíše Krista, Pomazaného Izraelova, oběti anonymní a nedocenené ze strany těch, kteří k nám nepatří podle těla (s. 296).

Karel se zastavil na prahu katolické církve. Nejdříve pociťoval, že v době vyhlazování je-

ho národa bylo by dezercí opustit židovské trpící společenství. Zdalo se mu, že je možno zůstat židem, a přitom zachovat v srdci Ježíšovo tajemství. Nebyl však o tom plně přesvědčen, protože si uvědomoval, že poprvé jsou Židé pronásledováni z rasových, nikoliv náboženských důvodů. Pro Židy již křest nebyl cestou úniku před osudem židovského národa. V Německu se křesťanům židovského původu vedlo mnohem hůře než vyznavačům judaismu.

Po hlubokém studiu Nového zákona a spisů sv. Tomáše, Augustina, Pascala i kardinála Newmana objevil Stern svět, který byl pravdivou vlastí pro něho i pro mnoho židů. Ale odmítání u něho vyvolával ten obraz křesťanství, který nejvíce bije do očí, křesťanství zpředměněného politicky a společensky. Muselo uplynout mnoho času, než pod hrubou vrstvou průměrnosti mohl Karel spatřit v kato-

lické církvi, jak sám napsal, **poklad ukrytý v anonymní svatosti, duchovní moc, která prochází tisíci duši den co den. Je to proud obětí přijímaných z nadpřirozených pohnutek skrze zástupy pracovníků, řeholníků v jejich společenstvích, kněze i laiky bez rozdílu. Ještě z jednoho vnějšího hlediska existuje podobnost mezi židovským národem a Církví: přečiny jediného člena jsou vystavovány na odív daleko více než svatost stovek jiných** (s. 299).

Prvním kanadsko-francouzským katolíkem, kterého Stern blíže poznal, byl student Viktor Voyer. Jeho charakter i životní osudy vyvolaly u Sterna hluboký dojem, **byla v něm jakási zdravá síla, čistota a prostota.** Tím způsobem Karel znovu našel, jak sám napsal, **bezprostřední prodloužení světa paní Flammové, staré pradelny u Kohenů, čili těch lidí mu**

známých, pro které náboženství tvořilo organický základ života (s. 302). Hoch z kanadské vesnice a profesor, německý žid, hovořili stejným jazykem a měli tytéž myšlenky i pohledy. **Pro Sterna se stalo zřejmým, že existuje nějaká duchovní moc, která překonává všechny intelektuální, politické i sociální bariéry.** Tato zkušenost se opakovala s mnohonásobnou silou, když Karel spolu se svou ženou poznali katolického filosofa Jacquese Maritaina a Dorotu Dayovou.

Stern mnoho let toužil poznat Maritaina, protože byl přesvědčen, že jen on mu může dát odpověď na mnoho palčivých otázek. Naskytl se k tomu příležitost během Maritainova pobytu v Montrealu. Setkali se mezi čtyřma očima v domě známé francouzsko-kanadské rodiny. Karel poznal bezprostřednost a hlubokou pokoru Maritainovu a cítil se jako bezradný katechumen při setkání

PŘEDPOVĚDI P. PIA

Stigmatizovaný kapucín bl. P. Pio, který bude 16. června 2002 prohlášen za svatého, odpovídal v roce 1956 a 1961 na několik otázek.

Otče, jak se díváte vstříc budoucím časům?

Křesťanství směřuje k tomu, že bude unavené, a to dovolí Bohu, aby trestal národy.

Otče, jak hodnotíte dnešní dobu?

Je to doba nepohody.

Co tím míníte?

Je to epocha zničení všech hodnot.

O Svatém týdnu 1965 zvolal otec Pio několikrát hlasitě: **Pomozte mi modlit se, já už dál nemohu! Vy nevíte, jak strašné časy stojí před vámi. Šťastní ti, kteří zemřeli!**

Ještě nikdy tak netrpěl jako nyní. Jednou v červnu 1965 zvolal: **Bože, nechej mě umřít! - Nyní nespěte, dejte stranou všechny soukromé záležitosti, protože na lidstvo doléhá smrt!**

Nemohu již odvrátit to strašné, protože to je přímý trest Boží - a on přijde!

Přijal od Pána tato varovná slova, která souhlasí s mnoha jinými proroctvími:

Z mraků se na zemi rozšíří orkány ohnivých proudů. Bouře a nepohody, hromobití a zemětřesení budou následovat jedno za druhým, ustavičně bude padat ohnivý déšť. Vítr s sebou přinese jed a plyn, které se rozšíří po celé zemi. Abyste se mohli připravit na tuto událost, dávám vám následující znamení:

Noc je velice chladná, vítr hučí a po nějaké době začne hromobítí. Pak zavřete okna a dveře a nemluvte s nikým mimo dům. Poklekněte před křížem a litujte svých hříchů. Proste svoji Matku o ochranu. Zatímco země se bude třást, nedívejte se ven, protože hněv mého Otce je svatý. Třetí noc zemětřesení a oheň ustanou, následující den bude opět svítit slunce. Andělé sestoupí z nebe a přinesou na zem ducha míru.

s apoštolem. Maritain povzbuzoval Sterna, aby nepochyboval o pravdivosti svých duchovních zkušeností a záblescích porozumění pro pravdu o božství Ježíše Krista a jeho živé přítomnosti v katolické církvi. Mluvil velmi jasně a konkrétně o krvácejících ranách viditelného těla Církve a o tom, že božství Kristovo je kamenem úrazu pro židy.

Od londýnských dob nepřestával Karel s každodenní modlitbou. Po několikaleté přestávce promluvil jednoho večera se ženou o svých náboženských hledáních. Odpověděla mu stejně jako kdysi v Londýně: *Kdybych měla být křesťankou, tak jediné katoličkou.*

Maritain doporučil Sternovi, aby si smluvil setkání s dominikánem o. Couturierem, umělcem a přítelem Matissovým a Picassovým. K setkání došlo v klášteře dominikánů Notre-Dame de Grace. Během rozhovoru Liselotty s řeholníkem čekal Karel venku. Po setkání zanicená Liselotta řekla muži: *Zdá se, že bych chtěla přijmout katolictví.* Plný překvapení a úžasu uvědomil si Karel, že Bůh přivedl jeho ženu k přijetí nejdůležitějšího životního rozhodnutí. Otec Couturier přijal do lůna katolické církve paní Sternovou a dvě nejstarší děti o slavnosti Seslání Ducha svatého 1941, zatímco Karel se obával rozhodnout se pro křest, protože se domníval, že nemá morální právo v době pronásledování tak evidentním způsobem opustit židovský národ...

Neustával však na své cestě hledání pravdy. **Odhaloval, že ve stycích s lidmi, kteří autenticky věří v Krista, mizí všechna ohraničení v oblasti etnické, sociální i časové.**

Ptal se sám sebe: **Co mohlo způsobit, že žena ze Středního východu, chlapec z farmy v Quebecu, profesor filosofie z Paříže a my, moje žena a já, jsme mohli hovořit stejným jazykem a dělit se o tajemství své minu-**

losti, svého utrpení, tisíců svých minulých dnů tisíckrát vymazaných z paměti, ne-li Ten, který nás všechny sjednotil prostým gestem? (s. 314).

Pro Sterna se stalo zřejmým, že **vstupem do Církve není nucen k tomu, aby odhodil jakoukoliv hodnotu, ve kterou kdykoliv věřil, (...) že není takového dobra, které by znovu nenalezl v Církvi. Najdeš je tam uspořádané a zintenzivněné, znovu přetavené v Kristu. A co více, nemusíš v Církvi přijímat nic, co se ti zdá nepřijatelné v oblasti politické nebo sociální. Nikdo tě nenutí, abys přijímal totalitního politika nebo kněze, kteří jsou posedlí rasovými předsudky. Nemusíš přijímat nic mimo Krista a jeho svátostí** (s. 318).

Po dlouholetém duchovním úsilí se Karel naučil, že není možno se setkat s Kristem, pokud myslíme jen v kategoriích etnických nebo politických. **Je třeba se všeho zbavit a stanout před Ním samotným, tváří v tvář. Není možno vyřešit všechny problémy a odpovědět na všechny otázky, pokud zůstáváme jen v intelektuální rovině. K nadpřirozeným pravdám se dospívá díky Víře, Naději a Lásce.** Jsou to duchovní úkony, které nepopírají intelekt, ale dalece ho překračují. Boží pravdy nelze »dešifrovat«
intelektem a city, nýbrž je prožíváme celou svou bytostí, i svým utrpením. Sternovi se stalo jasným, že ve skutečném mystickém Kristově Těle, kterým je Církev, neexistují etnické struktury. **Proto žid, který postřehl přítomnost Krista v Církvi, vstupuje do ní i přes to, že mnoho jejích členů žije v sobě nenávisť k židovskému národu, plnou předsudků a ignorance, a vlastně právě proto. Zde se poprvé setkává s nároky evangelia v jejich překvapujícím realismu** (s. 321).

Na základě vlastního pozorování Karel potvrdil, že lidé, kteří se dlouhou dobu zdržují na prahu Církve, podobají se starým mládencům, kteří

i když mají blízko k ženitbě, nemají k ní správnou náladu.

Konečně na podzim 1943 přišel veliký den, kdy se Karel Stern odebral k otci Ethelbertovi, montrealskému františkánovi, s prosbou o přijetí do katolické církve. Otec Ethelbert přivítal Karla s určitou starostí, ale s upřímnou radostí plnou dětské prostoty. Po dlouhé a upřímné rozmluvě poslal Sterna k paní Sharpové, která připravovala katechumeny ke křtu. Bylo to stará nevidomá dáma s horoucí vírou, která kdysi sama konvertovala ke katolictví. Po sérii katechezí naदेशil nejdůležitější den v životě Karla Sterna.

Dne 21. prosince 1943 o svátku sv. apoštola Tomáše byl pokřtěn a přijat do Církve otcem Ethelbertem. Za kmotry si vybral Viktorina Voyera, svého studenta a přítele, vesnického chlapce, a dávného spolužáka, mnichovského Žida, který po útěku z nacistického Německa prožil své obrácení v Itálii. Jen tyto dva a jeho žena jej provázeli při největší události jeho života. Stern vzpomíná: **Nikdy nezapomenu na to ráno, kdy jsem přijal první svaté přijímání. Když jsem vstoupil do františkánského kostela v Montrealu, venku panovala ještě tma. Uvnitř se hromadily davy, jaké je možno vidět v každém katolickém chrámu v centru města (...)** Životy nás všech, mé ženy, mých přátel Alberta i Viktorina i můj se slily v jedno, slily se v jedno také s životem neznámých, kteří nás obklopovali. A bylo mi tak, jako by u nás stáli i jiní, moji rodiče, Kaspar Rus, rodina Kohenů, židé ze synagogy nad kanálem, Jacques Maritain a Dorota Dayová i nábožné služebné z domu našeho dětství. Nemohlo být žádných pochybností: buď jsme utíkali k Němu, nebo jsme utíkali před Ním, ale po celou dobu ON byl středem všeho.

*P. Mieczyslaw Piotrowski
Z Milujcie sie 11-12/2001
přeložil -lš-*

Karol Wojtyla a otec Pio

16. června 2002 ve slavnostním obrádku zařadí Jan Pavel II. do seznamu svatých P. Pia, kapucína, který zemřel v září 1968, když nesl půl století na svém těle znaky utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista. Tak se uzavírá cesta jedinečného kněze ke svatosti. Tuto cestu sledoval ve všech jejích etapách s živým osobním zájmem Karol Wojtyla, jako by tento papež cítil zvláštní přitažlivost tohoto řeholníka a měl v něm obzvláštní zalíbení.

Otec Pio je světec zcela mimořádný. Je to veliký světec. Jediný stigmatizovaný kněz v dějinách Církve. A právě pro tajemnou přítomnost stigmat na jeho těle je nazýván »druhým Kristem«. Bylo napsáno: **»Padre Pio je člověk poslaný Bohem v době historické nouze lidstva.«** Povolán, aby znovu obrátil pozornost lidí ke »skutečnému Kristovu tělu, ke skutečnosti jeho umučení a smrti a následného zmrtvýchvstání«, tedy k tématům, která jsou základními pravdami křesťanské víry.

Za svého života byl Padre Pio řeholníkem svým způsobem »nepohodlným«. Jeho pozemské osudy, jak je známo, se odehrávaly za těžkých kontroverzí, kdy často církevní autorita vystupovala proti němu, napomínala ho, trestala, nedůvěřovala mu a také ho odsoudila. Toto všechno trvalo a tížilo i dlouho po jeho smrti a tvořilo vážnou překážku v procesu jeho blahorečení. Karol Wojtyla byl člověkem Prozřetelnosti, který učinil jasno v pochybnostech a nejistotách a který zabránil tomu, aby byrokratické obtíže a staré předsudky neuzavřely cestu otce Pia ke kanonizaci. Ty byly tak četné, že nebyť rozhodnutí a výslovné vůle tohoto papeže, kauza kanonizace tohoto »bratra se stigmaty« by snad nebyla nikdy uzavřena. Ale všechno je dobré, co dobře končí. Dnes všeobecná církev pokládá otce Pia za jednoho z největších světců svých dějin a představuje ho celému světu jako příklad a emblém pro třetí křesťanské tisíciletí, které právě začalo.

Ale vy se ptáte, proč je to právě Karol Wojtyla, kdo projevo-

val tak upřímný a veliký obdiv pro otce Pia, i když byl procesem Svatého officia a mnoha církevními autoritami pokládán za podvodníka?

Pravděpodobně proto, že měl to štěstí ho hluboce osobně poznat. Víme totiž, že Karol Wojtyla se s P. Piem setkal v roce 1947. Nebylo to setkání náhodné, krátké, spěšné, jak tomu bývá u mnoha poutníků. Jednalo se o setkání, které trvalo téměř celý týden a během kterého P. Karol Wojtyla měl možnost dlouho rozmlouvat s P. Piem, zhodnotit jeho nauku a učinit si přesný pojem o jeho spiritualitě.

Karol Wojtyla byl v té době osm měsíců knězem. Studoval v Římě. Velice se zajímal o mystickou teologii. Byl zánětlivým čtenářem děl sv. Terezie z Avily a sv. Jana od Kříže. Byl tím tak zaujat, že záhy po kněžském svěcení přímo požádal svého biskupa, aby směl vstoupit do karmelitánského řádu, tedy řádu sv. Terezie z Avily a sv. Jana od Kříže, dvou světců, které tak převelice miloval. Ale jeho biskup, kterým byl kardinál Sapieha, pastýř přísný a charismatický, mu povolení neudělil. Představenému karmelitánů, který se přimlouval za Wojtylovu žádost, Sapieha prorocky odpověděl: **»Karol je potřebný pro polskou církev a bude potřebný pro církev všeobecnou.«**

Wojtyla se musel smířit s tím, že zůstane diecézním knězem a navždy se zřekne klausury. Neopustila ho však jeho vášně pro mystiku. Když byl vyslán do Říma, aby se specializoval v teologii, zvolil si téma, které vychází z jeho vášně:

Nauka víry podle svatého Jana od Kříže. A zatímco studoval ve Věčném městě, věděl, že v Puglii pod Garganem žije fráter, který má stigmata, typická znamení mystického života, a rozhodl se, že půjde a navštíví ho.

Bylo to v roce 1947. Pozice P. Pia v církvi byla tehdy relativně klidná. Pius XII. byl ctitel »frátera se stigmaty« a po svém příchodu na Petrův stolec v roce 1939 nařídil Svatému officiu, aby »nechal otce Pia v klidu«. Ale řeholník se stigmaty měl již na svých bedrech dlouhou kalvárii nepochopení. Od května 1923 vydalo officium pět dekretů proti němu a další dokumenty, které popíraly nadpřirozený charakter jeho mystických fenoménů a zvláště jeho stigmat.

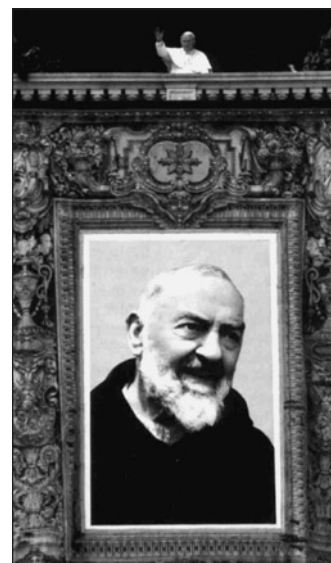
V roce 1947 věděl tedy klérus na celém světě, že církev se distancuje od tohoto řeholníka a vyzvala všechny, aby se ho vystríhali. Nicméně Karol Wojtyla ho chtěl osobně poznat. Když skončil školní rok, odjel do Gargana a několik dní se zdržel v klášteře se »stigmatizovaným fráterem« a přirozeně se u něho také vyzpovídal.

Co řekl Padre Pio mladému Wojtylovi?

Nevíme. Papež se nikdy o tomto tématu otevřeně nevyjádřil. Ale ve dnech jeho volby papežem v říjnu 1978 kolovaly v Římě zajímavé pověsti o tomto setkání. Říkalo se, že P. Pio předpověděl mladému Wojtylovi, že bude papežem. Vzpomínám si, jak jeden starší polský kněz mi vyprávěl, že Karel Wojtyla jako mladý kněz se často zmiňoval o tomto proroctví v žertu, že něco takového se nemůže uskutečnit. Ale od té doby, co se stal krakovským arcibiskupem a byl jmenován kardinálem, nikdy již o tom nemluvil. Snad začínal myslet na to, že toto proroctví by se mohlo uskutečnit.

V květnu 1981 došlo k atentátu na náměstí Svatého Petra a opět se objevily hlasy o pro-

rocké předpovědi otce Pia. Říkalo se, že v roce 1947 spolu s předpovědí, že bude papežem, měl předpovědět i atentát: *»Vidím na tvém bílém šatu krvavé skvrny.«* Ale nic z toho nebylo potvrzeno a je možné, že se jedná o zbožné legendy. Skutečností však zůstává, že Karol Wojtyla nikdy nezapomínal na své setkání s P. Piem v roce 1947 a vždy dával najevo, že má

Balkon svatopetrské baziliky s obrazem P. Pia během beatifikačního procesu v roce 1999

k fráteru ze San Giovanni Rotondo živou úctu.

Důkaz této opravdu veliké úcty podal v roce 1962. Byl tehdy mladým biskupem a přijel do Říma na II. vatikánský koncil. P. Pio se vrátil do centra bouří. Jeho zapřísáhlí odpůrci právě rozvířili vlnu pomluv a obvinění. Padre se stal objektem »apoštolské vizitace«, vyslané Svatým officiem, a výsledkem byla přísná opatření proti P. Piovi.

Během svého pobytu v Římě obdržel biskup Wojtyla z Krakova dopis, který ho informoval, že jedna z jeho hlavních spolupracovnic, doktorka Wanda Poltawska, lékařka a psychiatricka, s níž spolupracoval na úseku pastorační pro rodinu, onemocněla vážně na rakovinu. Lékaři rozhodli, že bude podrobena operaci, ale naděje na uzdravení označovali za nulové.

Wojtylovi to způsobilo velkou bolest. Nejen proto, že tuto ženu dobře znal, ale také proto, že doktorka Poltawska byla ještě mladá a měla čtyři děti, které by zůstaly sirotky. Medicína již neví, co dál? Wojtyla myslel na otce Pia. Napsal mu dopis, vysvětlil mu situaci a požádal ho o modlitbu. A je tu obzvláště významný posel, který byl pověřen doručení tohoto listu a který mi o tom osobně vyprávěl. Byl jím Angelo Battisti, pracovník Státního sekretariátu a současně správce »Domu úlevy v utrpení«, nemocnice založené otcem Piem. Dopis, který napsal Wojtyla, mu byl předán s pověřením, aby ho doručil do San Giovanni Rotondo. Battisti sedl do auta a ihned se vydal na cestu. Když přijel do kláštera, našel P. Pia v jeho cele, jak sedí v křesle ponořen v modlitbě.

»Předal jsem mu dopis,« vyprávěl mi Battisti, »a Padre Pio mi řekl: Otevři ho a čti!« Otevřel a četl. Když pisatel vyložil případ nemocné ženy, žádal otce o modlitbu. Padre Pio naslouchal, jak čtu, a hlavu měl skloněnou na hrudi. Když jsem skončil, nastala chvíle ticha, pak otočil hlavu ke mně a řekl: „Angiolino, tomuto člověku není možno říct ne.“

Battisti, který znal prorockou hodnotu slov Padre Pia, zůstal neuvěřitelně udivený. Kdo byl ten Karol Wojtyla, o kterém P. Pio říká: „Tomuto člověku není možno říct ne?“ Když se vrátil do Vatikánu, zjišťoval si informace, ale o mladém polském biskupovi nikdo nic nevěděl. Za jedenáct dní se měl vrátit do San Giovanni Rotondo s novým dopisem, ve kterém polský biskup děkoval P. Piovi a říkal, že „žena nemocná na rakovinu, dříve než vstoupila na operační sál, byla náhle uzdravena“.

Dialog, který začal v roce 1947, pokračoval, i když na dálku.

Zatímco církevní autority krutě zasahovaly proti tomuto reholníkovi, Wojtyla věřil v jeho

osobní svatost. A dostalo se mu významného potvrzení, že jeho úcta nebyla neodůvodněná.

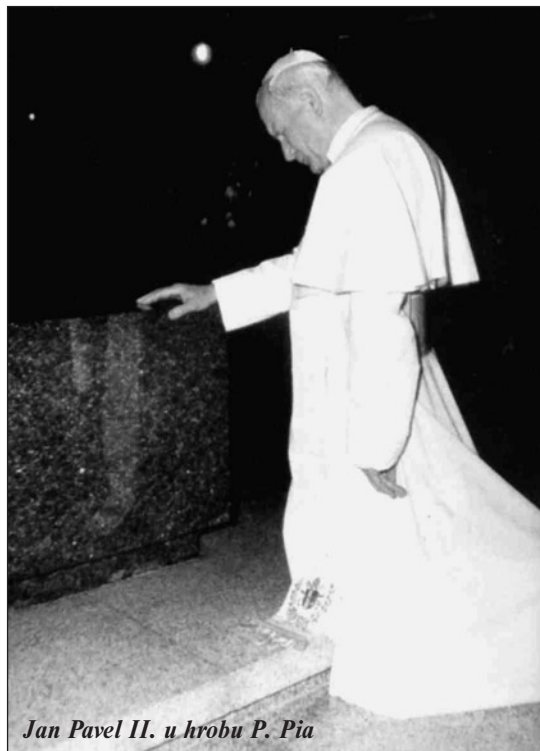
Obdiv a úcta Karola Wojtyly k otci Piovi vzrůstaly. Po jeho smrti byl jedním z prvních, kdo poslal do Říma žádost o zahájení procesu jeho blahorečení.

Otec Pio zemřel v září 1968. Rok nato, v listopadu 1969, byl zahájen proces blahorečení. V roce 1972 žádali bratři kapucíni mnoho biskupů, aby poslali do Říma »lettera postulatoria« na podporu této kauzy. Mnoho biskupů to udělalo, ale pouze za svou vlastní osobu, zatímco Karel Wojtyla jako krakovský arcibiskup zainteresoval celý polský episkopát, aby poslal do Říma oficiální žádost polské biskupské konference, ve které se píše, že *všichni podepsaní biskupové, arcibiskupové a kardinálové jsou přesvědčeni o svatosti a zvláštním poslání Padre Pia, někteří, protože ho viděli na své vlastní oči, jiní, protože ho poznali skrze slova těch, kteří ho slyšeli a napsali o něm.*« A tento dopis, protože byl postojem celé polské církve, měl velkou váhu pro zahájení procesu, který pro staré důvody, o kterých jsme hovořili, narážel na obtíže.

V roce 1974 přijel Karol Wojtyla do Itálie již jako kardinál a chtěl navštívit San Giovanni Rotondo. Sloužil v kapucínském kostele mši svatou a v kázání řekl mezi jiným, že *»má ještě po tolika letech před očima osobu otce Pia, svou přítomnost při mši svaté, kterou sloužil u bočního oltáře, zpovědnici, ve které slyšel jeho slova.«* A řekl také, že *»bylo velice dojemné sloužit mši svatou v blízkosti hrobu ctihodného otce, protože vždy, po celý život, nedělal nic jiného, než že hlá-*

sal umučení, smrt a zmrtvýchvstání Krista.«

Když byl zvolen papežem v roce 1978, proces blahorečení otce Pia nebyl ještě oficiálně otevřen a jistě určité urychlení

Jan Pavel II. u hrobu P. Pia

mu dal Karol Wojtyla. Proces pak byl oficiálně zahájen v roce 1983. Papež dále při všech příležitostech hovořil o procesu, aby udržoval živý argument veřejného mínění.

Jednoho dne se obrátil na jednu modlitební skupinu a řekl: »Chcete-li, aby Padre Pio vystoupil na oltář, dejte se do práce.«

Dne 13. října 1979 se setkal ve Vatikáně s kleriky římského semináře. Jeden z nich mu připomněl otce Pia a papež odpověděl s pocitem hrdosti: »I já jsem byl dvakrát v San Giovanni Rotondo.«

Když byl na vizitaci ve farnosti Santa Maria Liberatrice v Tescacciu, potkal jednoho mladého salesiána a zeptal se ho: »Jste kněz?« »Ne, svatosti, jsem klerik z Forgia a přináším vám modlitby Apoštolátu modlitby z tohoto města.« A on natáhl ruku k mladíkovi a řekl: »Ach, Padre Pio! Dobře, vy mi tedy pomůžete!«

Každou první sobotu v měsíci ve 20.45 se Svatý otec modlí růženec v Rádiu Vatikán.

Jednou mezi osobami, které se toho mohly účastnit, byla Helena Caffarová z Říma.

Když růženec skončil, řekla papeži: »Svatosti, vzpomeňte také na Padre Pia.« Svatý otec odpověděl: **»Já se k němu, k otci Piovi, modlím stále, každý den.«**

Carlo Campanini, velký herec a ctitel otce Pia, mi vyprávěl, že se v roce 1981 účastnil mše svaté, kterou slouží Svatý otec ve své soukromé kapli. Po mši svaté rozmlouval s papežem a ukázal mu několik fotografií, kde byl zobrazen s otcem Piem. Papež se o ně velice zajímal a řekl herci: *»Modlete se, aby Padre Pio vystoupil brzy na oltář.«*

Monsignore Paolo Carta, který byl biskupem ve Foggii, se jednou setkal s Janem Pavlem II. a řekl: »Jsem svědkem svatosti otce Pia.« Papež mu odpověděl: *»Ach, otec Pio, jaký to Boží muž. Jednou jsem ho navštívil a vyzpovídal jsem se u něho.«*

Otec Pio bude nyní svatým. Papež brzy provede slavnostní oficiální akt. A učiní tak s velkou fyzickou námahou, protože nyní je to on, kdo je stigmatizován. Utrpení se zahrnilo do každého údu jeho těla. Byl to kdysi atlet, člověk velmi agilní a svižný, nyní se pohybuje jen s velkou námahou, vězněn tisíci bolestmi.

Je to ukřižovaný, který kráčí. Ale jeho pohled je zářivý a klidný.

Protože ví, že ono utrpení, stejně jako utrpení otce Pia a utrpení Kristovo je jitřenkou, která oznamuje zmrtvýchvstání. Taková je křesťanská víra.

Renzo Allegri
Z Medjugorje Torino 3-4/2002
přeložil -lš-

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách (Ž 25,4)

200 let státem uznaného studia na Filosoficko-teologické vysoké škole v Heiligenkreuzu

Filosoficko-teologická vysoká škola Heiligenkreuz, ležící asi 30 km jižně od Vídně, na které studuje i několik bohoslovců z Čech a Slovenska, oslaví letos 200 let svého trvání. Rád bych se podělil o radost, že Pán už tak dlouho žehná tomuto dílu. Výchova seminaristů, budoucích kněží, leží Církvi velmi na srdci. V době, kdy semináře zaznamenávají úbytek kandidátů kněžství, v Heiligenkreuzu naopak počet studentů stoupá: zimní semestr 1998/99 – 64 studentů, 1999/2000 – 70 studentů a 2000/01 – 88 studentů. Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky (Ž 136,1).

Neustálé stěhování výuky

Ale začněme od počátku. Chceme-li vystopovat teologické studium v cisterciáckém klášteře Heiligenkreuz ke kořeni, musíme se vrátit o několik století zpět, do doby jeho založení. Opatství založil roku 1133 markrabě Leopold III. z Rakouska, zvaný Svatý. První mniši cisterciáci pod vedením opata Gottschalka začali okamžitě nejen se stavbou budov kláštera, ale i s chórovými modlitbami, lectio divina, přepisováním knih a studiem. Codex 205 klášterní knihovny – rukopis na pergamentu z 12. století – dosvědčuje, že v době založení obsahovala knihovna 74 děl převážně nejznámějších raně scholastických teologů. Podle Codexu 19 pak zjistíme, že díla byla opsána převážně v heiligenkreuzském skriptoriu.

V dalších stoletích se proslavilo několik teologů vyšších práv z Heiligenkreuzu: Mikuláš Vischl v 1. polovině 14. století, frater Mauritius, který okolo roku 1385 promoval v Praze na bakaláře, frater Ondřej, jenž r. 1386 studoval na univerzitě v Bologni. Činnost na teologickém poli se ještě více zviditelnila po otevření studijní koleje St. Nikolaus ve Vídni roku 1384, přičemž Heiligenkreuz zaujal mezi ostatními kláštery přední místo. Generální kapitula z roku 1411 určila, že cisterciácké kláštery Rakouska, Bavorska, Švábska, franckého území, Štýrska, Korutan, Moravy, Polska a Maďarska mají posílat své studenty teologie do Vídně. Zároveň

se opat z Heiligenkreuzu stává představeným tohoto studijního domu, který byl ovšem závislý na vídeňské teologické fakultě, měl však vlastní profesory.

Bohužel doba rozkvětu institutu netrvala dlouho, přičemž k propadu vedlo mnoho důvodů, a roku 1482 byla kolej předána Rytířskému řádu sv. Jiří pod vedením velmistra Jana Sübenhiera. Studium teologie se na krátký čas přesunulo do kláštera Zwettl, až se díky císaři Maximiliánovi I. dosáhlo vrácení větší části budov koleje St. Nikolaus. V roce 1494 zde studovalo 5 studentů a o dva roky později se studium rozjelo naplno. Ani to však netrvalo dlouho a po různých kolísáních byl provoz koleje ukončen. R. 1533 byla pak budova darována biskupu Janu Fabrimu.

Nyní se teologické vzdělávání přesunulo zpět do Heiligenkreuzu. Stále zůstala živá idea společného studia cisterciáckých kleriků. Dne 11. dubna 1658 byl opatem v Heiligenkreuzu zvolen Clemens Schäffer. Již v témže roce adaptoval několik místností v komplexu budov ve Vídni, které patřily klášteru (tzv. Heiligenkreuzerhof), k ubytování studentů. Od roku 1667 sem začaly své kleriky posílat i jiné kláštery. Ovšem 1672 týž opat zařízení opět zrušil a větší část studentů pokračovala ve studiu v Heiligenkreuzu. Nejvíce jich pak v klášteře bylo v letech 1705–1728, neboť opat Gerhard Weixelberger kladl na studium velký důraz.

Císařským nařízením z 30. března 1783 se museli všich-

ni klerici od 1. listopadu 1783 zapsat ke studiu v centrálním semináři ve Vídni. Ten ovšem ukončil svou činnost 1790 a studenti se mohou vrátit zpět, neboť Heiligenkreuz obdržel dovolení (platné od 8. října 1796) vyučovat 6 kleriků církevním dějinám a „biblicum“ doma. Po roce se ovšem vracel do Vídně.

Už 200 let nepřetržitě

Dostáváme se do roku 1802, který byl právě rozhodující, neboť končí neustálé „sem a tam“ studium. Císař František II. povoluje 25. března 1802 založení klášterní školy. Představení čtyř cisterciáckých klášterů Dolního Rakouska se dohodli připojit se k tomuto zřízení: opat Marian Reutter (Heiligenkreuz), opat Ignác Schwingenschlögel (Lilienfeld), opat Antonín Wohlfarth (Wiener Neustadt) a komendatárni opat Ignác Weißkopf (Zwettel). Volba místa připadá na nejstarší a centrálně položený klášter Heiligenkreuz.

První vyučování začalo 6. listopadu 1802. Vysvědčení byla vystavována profesory, které musela aprobovat studijní komise, přičemž státní dozor vedl děkan Teologické fakulty ve Vídni a od roku 1805 celá studijní komise. R. 1809 byl jmenován vlastní vicerektor a lokální vedení bylo svěřeno heiligenkreuzskému opatovi. Už 6. června 1813 císař František II. aproboval nové návrhy studijní komise, 1830 proběhla reorganizace studia a 9. února 1832 vešla v platnost císařem uznaná statuta. Od roku 1841 se kromě němčiny vy-

učuje i v maďarštině (povinnost do roku 1848). A vlastně od tohoto okamžiku se zde prakticky skoro nepřetržitě přednáší teologie až dodnes.

Změny ve studiu po II. vatikánském koncilu s sebou, na rozdíl od jiných teologických škol, přinesly překvapující vzestup počtu studentů a profesorů, což bylo znatelné hlavně v roce 1976. Stávající prostory se staly nevyhovujícími, a pro vyučování a zároveň ubytování studentů klášter adaptoval barokní hospodářské budovy z roku 1714. Vznikla nejen nová Filosoficko-teologická vysoká škola, ale i kolej pro seminaristy „Rudolphinum“.

Současnost statisticky

A jak to vypadá dnes? V zimním semestru 2001/02 bylo započato celkem 99 studentů, z toho 20 cisterciáků, 16 studentů z jiných řádů, 48 seminaristů pro rakouské, německé a švýcarské diecéze a 15 laických teologů. Podle země původu: Rakousko (29), Německo (46), Lichtenštejnsko (1), Filipíny (1), Polsko (2), Švýcarsko (3), Španělsko (2), Česká republika (4), Slovensko (1), Itálie (2), Ekvádor (2), Belgie (1), Anglie (1), Srí Lanka (3) a Francie (1).

Projekt pro Čechy a Slovensko

Rektor školy pan opat Gregor Henckel-Donnersmarck, OCist., a děkan P. Karl Wallner, OCist., se rozhodli pro malý projekt, kdy vždy dva studenti z Čech nebo Slovenska mohou za podpory kláštera studovat teologii pro svůj řád či diecézi. Zatím této možnosti v minulosti využili seminaristé z pražské arcidiecéze a v současné době dva členové české kongregace petrinů (CFSSS) – ti ale letos své studium uzavrou a další zájemci se ještě nepřihlásili.

Pokračování na str. 13

Život Kristův (72)

LXXII. Poslední Kristova slova na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

1) Podle toho, co říkají synoptická evangelia, Ježíš zvolal na kříži dvakrát (srov. Mt 27,46.50; Mk 15,34-37). Pouze Lukáš nás seznamuje s obsahem druhého Ježíšova zvolání. V prvním zvolání se vyjadřuje hloubka a intenzita Ježíšova utrpení, jeho vnitřní bolest, jeho duch sebeobětování a rovněž také jeho vlastní prorocko-mesiášská interpretace jeho vlastního dramatu na základě biblického žalmu. Je jisté, že první výkřik ukazuje na prožitek žalu a opuštěnosti, které Ježíš hluboce prožíval a vyjadřoval počátečními slovy žalmu 21/22: *Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: Eloi, Eloi, lema sabachthani? To je v překladu: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?* (Mk 15,34; srov. Mt 27,46). Marek přináší tato Ježíšova slova v aramejštině. Lze předpokládat, že onen křik byl čímsi tak charakteristickým, že přímí svědci celé kalvarské události považovali za svrchovaně vhodné opakovat Ježíšova slova v aramejštině, tedy v jazyce, jímž Ježíš hovořil a jímž hovořila většina Izraelitů v Ježíšově době. Markovi tato slova mohl sdělit přímo Petr, jak tomu bylo se slovem ABBA – Otče (srov. Mk 14,36), které Ježíš použil při své modlitbě v Getsemanech.

2) To, že Ježíš při svém prvním zvolání na kříži použil počáteční slova žalmu 21/22, je z mnoha hledisek velmi významné. Je v duchu Ježíše, který měl ve zvyku modlit se prostřednictvím posvátných textů, uchovat mnohá slova takových modliteb a mnoho vět, které se mu vtiskly do mysli, poněvadž skvěle vyjadřovaly potřeby člověka ve stavu úzkosti vzhledem k Bohu a poněvadž narážely na situaci Toho, kdo na sebe bere veškerou naši nepravost (srov. Iz 53,11). V hodině utrpení na Kal-

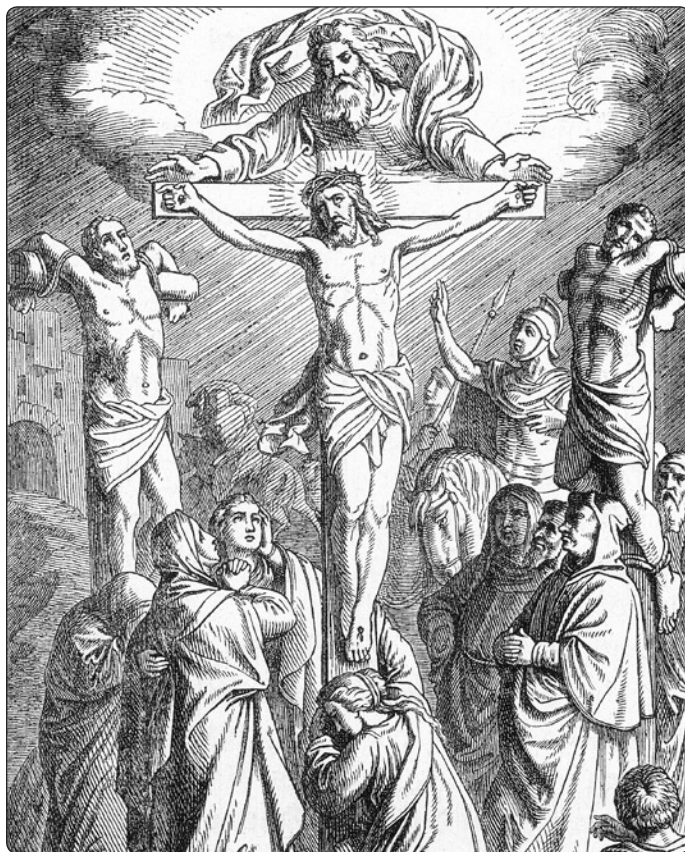
várii tedy bylo pro Ježíše čímsi spontánním přivlastnit si onu prosbu, kterou žalmista adresoval Bohu, když se cítil hluboce zasažen utrpením. Ono „proč“ na Ježíšových rtech adresované Bohu představovalo rovněž velmi účinné vyjádření utrpení plného podivu nad onou trýzní, která neměla prostého lidského vysvětlení, protože představovala mysterium, k němuž měl klíče pouze Otec. Přestože se tento výkřik zrodil ze vzpomínky na žalm, který se čítával a recitoval v synagoze, tato prosba v sobě obsahovala teologický význam s ohledem na oběť, jejímž prostřednictvím Ježíš v plné solidaritě s hříšným člověkem zakoušel opuštěnost Bohem. Pod vlivem oné strašlivé vnitřní zkušenosti umírající Ježíš nachází sílu, aby propukl v ono velké zvolání. A v oné zkušenosti, v onom křiku, v onom „proč“ obráceném k nebi Ježíš ustanovuje také nový způsob solidarity s námi, kteří jsme tak často přivedeni k tomu, abychom zvedali oči k nebi, abychom vyjádřili své stížnosti, a někdy dokonce i svoje zoufání.

3) Když slyšíme Ježíše pronášet ono „proč“, učíme se tím tomu, že také trpící lidé smějí volat „proč“, ale musí to být spojeno se stejnou vnitřní dispozicí důvěry a synovské oddanosti, čehož je Ježíš skutečný mistrem a vzorem. V Ježíšově „proč“ není obsažen pocit odporu nebo vzpoury se, které by se obracely ve vzdor nebo v zoufalství. Není v tom obsažen ani stín výčitky vůči Otci, jedná se o zkušenost křehkosti, samoty, opuštěnosti, a právě to Ježíš zakusil místo nás. On, který se stává prvním Opuštěným – *desamparados*, jak to vyjadřují Španělé, nám zároveň říká, že nad všemi těmito ubohými Evinými dětmi bdí dobrotivý zrak Boží Prozřetelnosti, která pomáhá.

4) Ježíš zakouší pocit opuštěnosti Otcem, on však zároveň dobře ví, že tomu tak není. Vždyť On sám pravil, že je

s Otcem dokonalou jednotou (srov. Jan 10,30). Když hovořil o svém nastávajícím utrpení, jasně řekl: *Přesto však nejsem sám, neboť Otec je se mnou* (Jan 16,32). Ve vrcholné vrstvě svého ducha měl Ježíš jasné patření na Boha a jistotu své jednoty s Otcem. Ovšem ve vrstvách hraničících se smyslovou stránkou existence člověka, které jsou více náchylné k dojmům, pocitům a prožitkům momentálních zkušeností vnějšího i vnitřního utrpení, je Ježíšova duše proměněna v poušť a On nezakouší Otcovu přítomnost, a tak zakouší tragickou skutečnost té nejuplněnější bezútěšnosti.

5) Na tomto místě lze načrtnout rámeček Ježíšovy psychické situace s ohledem na jeho vztah k Bohu. Vnější běh událostí podle všeho zdánlivě naznačuje nepřítomnost Otce, který dopouští ukřižování svého Syna, byť disponuje legiemi nebeských andělů (srov. Mt 26,53), přesto nezasáhne, aby zabránil Jeho odsouzení na smrt, a to na smrt kříže. V Olivové zahradě Šimon Petr tasil svůj meč, aby Ježíše bránil, ovšem samotný Ježíš ho okamžitě v jeho konání zarazil (srov. Jan 18,10n.). Před místodržitelským palácem se Pilát vícekrát pokusil Ježíše osvobodit (srov. Jan 18,31.38; 19,4.6.12-15), ovšem nebeský Otec v této chvíli mlčí. Ono mlčení leží na Ukřižovaném jako nejtěžší trýzeň, doléhá na Něj o to víc, že nepřátelé vnímají toto Otcovo mlčení jako Ježíšovo zavržení: *Spoléhal na Boha, ať ho teď vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: Jsem Boží Syn!* (Mt 27,43). V oblasti prožitků, pocitů a zakoušení představovala tato absence Otce tu nejtěžší trýzeň pro Ježíšovu duši, která čerpala svoji radost a svoji sílu právě ze sjednocení s Otcem. Tato trýzeň umocňovala všechna ostatní zakoušená utrpení. Onen nedostatek vnitřní posily představovala opravdu tu nejstrašnější Ježíšovu trýzeň.

6) Ovšem Ježíš dobře věděl, že tímto svým extrémním utrpením, které zasahovalo i ta nejněmnější vlákna Jeho srdce, naplňoval dílo nápravy, které bylo účelem Jeho oběti za hříchy lidstva. Jestliže hřích je oddělením člověka od Boha, Ježíš musel zakusit v krizi svého sjednocení s Otcem bolest, která by byla úměrná onomu oddělení hříšníka od Boha. Když však Ježíš citoval počáteční slova žalmu 21/22, jež se možná ve své mysli modlil celý v době svého umučení, jistě neopomíjel jeho závěr, kde se utrpení proměňuje v hymnus díky za osvobození a ve zvěst spásy Boží nesené všem. Zkušenost opuštěnosti je tedy pouze přechodnou záležitostí, která musí udělat místo osobnímu osvobození a univerzální spásy. V Ježíšově ztýrané duši taková perspektiva jistě živila naději. Vždyť On sám vždy prezentoval své nadcházející utrpení jako cestu ke vzkříšení a k pravému definitivnímu oslavení. Z této myšlenky pak Ježíšova duše těží sílu a radost, protože ví, že toto oslavení a definitivní vítězství je blízko, a to právě v okamžicích, kdy kulminuje drama kříže.

7) Nicméně několik okamžiků nato, snad podle impulsu žalmu 21/22, který měl Ježíš na paměti, Ježíš pronese další slova: *Žíznil*. (Jan 19,28). Je velmi snadno pochopitelné, že Ježíš těmito slovy vyjadřuje svoji tělesnou žízeň, velkou trýzeň, která patří ke trýzním ukřižování, jak to vysvětlují odborníci v této oblasti. Lze také říci, že projevením své žízně Ježíš projevuje svoji pokoru, vždyť se jednalo o tělesnou potřebu, kterou by projevila každý jiný člověk. Rovněž tímto způsobem se Ježíš činí solidární se všemi ať živými, nebo umírajícími, zdravými, nebo nemocnými, malými i velkými, tedy se všemi těmi, kdo prosí alespoň o trochu vody. ... (srov. Mt 10,42). Pro nás je velmi krásné pomyšlení, že jakákoli pomoc poskytnutá kterémukoli umírajícímu

člověku je zároveň poskytnuta ukřižovanému Ježíši!

8) Nesmíme však opomenout poznámku evangelisty, který píše, že Ježíš užil výroku „Žíznil“ proto, aby se naplnila Písma: *Tak se mělo splnit Písmo* (Jan 19,28). Tak tedy i v těchto Ježíšových slovech je kromě oné lidské a tělesné dimenze ještě dimenze teologická. V pozadí stojí opět žalm 21/22: *Jako střep vyschla má síla, jazyk mi přisedl k patru* (Ž 21/22,16). Rovněž v žalmu 68/69, verš 22 můžeme číst: *Když jsem žíznil, dali mi pít ocet*. V žalmistových slovech se jedná o tělesnou žízeň, ovšem na Ježíšových rtech tato žízeň vstupuje do oblasti mesiášského poslání a do mesiášského významu jeho kříže. Ve své žizni umírající Ježíš hledá zcela jiný nápoj než vodu či ocet. Je to podobné jako při rozhovoru se Samařankou u studny poblíž Sycharu, když ji Ježíš požádal, aby mu dala napít (srov. Jan 4,7). Tělesná žízeň tedy byla symbolem jiné žízně, žízně po obrácení oné ženy. Nyní na kříži má Ježíš žízeň po novém lidstvu, jež má vzejít z jeho oběti jako naplnění Písem. Právě proto spojuje evangelista Ježíšovu žízeň s naplněním Písem. Žízeň kříže na rtech umírajícího Krista je posledním vyjádřením oné touhy po křtu, v nějž má být Ježíš ponořen, a po ohni, který má být vržen na svět, jak to vyjadřoval v době svého pozemského života. *Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplánu!* *V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán!* (Lk 12,49-50). Nyní se toto přání naplňuje a právě slovem „Žíznil“ Ježíš vyjadřuje svoji zhavou lásku, s níž si přál přijmout onen nejvyšší křest, aby tak pro nás pro všechny otevřel prameny vody, která opravdu zahání žízeň a která zachraňuje (srov. Jan 4,13-14).

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

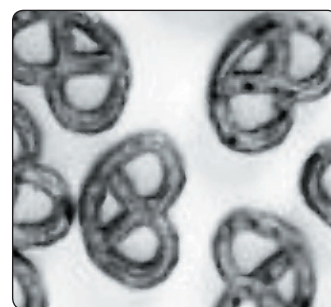
Odkud se vzal preclík?

Drobné slané pečivo zvané »preclík« má svůj původ v křesťanské postní praxi. Dříve se příkaz postu praktikoval mnohem přísněji než dnes. Na mnoha místech se týkal nejen zdrženlivosti od masa, ale ode všeho, co mělo zvířecí původ, tedy i mléka a mléčných výrobků, másla, vajících. V dopise papeže Řehoře (†604) sv. Augustinovi z Canterbury čteme: »My se zdržujeme masa a všeho, co z masa pochází, jako je mléko, sýr a vajíčka.« Dále platilo pravidlo jen jednoho denního nasycení, buď to ve 3 hod. odpoledne, nebo večer.

A zde slaví »preclík« svůj vstup do dějin. Hledalo se jídlo, které by bylo sice postní, ale pomohlo zachovat dostatečnou sílu pro denní práci. Tu jeden mnich v 7. století při-

šel s nápadem upéci zvláštní chléb jen z vody, mouky a soli. Aby svým spolubratřím připomněl, že je postní doba a doba modlitby, tvořil z těsta úzké válečky, které zkrížil do známé podoby, která připomínala tehdejší běžný postoj při modlitbě. Tyto chlebičky v podobě zkrížených rukou dostaly latinský název »braccellae« - malé paže. Odtud německý název »Bretzel« a náš »preclík«.

Podle kathnet

Růst počtu kandidátů kněžství

Podle poslední vatikánské ročenky vzrostl počet seminaristů v katolické církvi od r. 1978 o 73,1%. V roce 1978 činil počet seminaristů 63 882, v roce 2000 pak 110 583. Největší přírůstek je v Africe, kde se počet seminaristů za posledních 12 let ztrojnásobil. V Asii činí nárůst 125%. Zato v Evropě přibýlo pouhých 12%.

Řeholníků v roce 2000 bylo 194 454, z toho 139 397 kněží; řeholních sester 801 185. Od r. 1999 ubylo 600 řeholních kněží a přibýlo naopak 789 kněží diecézních. Celkový počet duchovních i laiků pracujících v pastoraci v roce 2000 činil 4 092 725 osob.

Podle Bolletino Vaticano

DEJ MI POZNAT SVOJE CESTY, HOSPODINE...

- pokračování ze str. 11

Oslavy 200. jubilea

Slavit se má především modlitbou a díkůvzdáním Bohu. Pro duchovní podněty a zároveň vzdělání připravilo vedení školy několik akcí pro veřejnost: od 11. do 13. dubna 2002 je to Cisterciácká akademie, na které několik referentů přednese své příspěvky na téma „Spiritualita a teologie v kontextu dějin - na příkladu cisterciáků“. Před svatodušními svátky a o nich putují všichni studenti a profesori do Říma k hrobům svatých apoštolů Petra a Pav-

la, naplánováno je i osobní setkání s Petrovým nástupcem.

Ovšem hlavní oslavy proběhnou ve dnech 3. - 4. října 2002. Na programu jsou též přednášky a referáty na téma „Sentire cum Ecclesia“. Poté 5. října biskup Manfred Müller z Řezna posvětil novou seminární kapli.

Co dodat na závěr? Snad jen přání Božího požehnání do dalších let a aby kněží, kteří vystudovali nebo ještě vystudují v Heiligenkreuzu, byli pro své svěření věřící opravdu nositeli Krista.

fr. Robert T. Kiml, OCist.

Skutečná tvář otce Pia (16)

Když později jednoho dne kohosi kvůli jeho stigmatům zachvátilo nadšení, přerušil P. Pio prudce jeho řeč svou obvyklou tvrdostí:

»Myslíte si, že Pán mi chtěl propůjčit vyznamenání?«

V tomto vyjádření se jistě zachvívá vzpomínka na tvrdá ponížení během jeho života v kasárnách.

Nejdříve ho Bůh ponižuje, aby ho jednoho dne mohl povýšit. Všechny dopisy z té doby se hemží jen srdcervoucími příznáními jeho »nízkosti«, jeho »nejhlubšího ponížení«. Tento život ho utiskuje. Jako apoštol, na kterého se odvolává, neboť uvádí slavná místa listu k Filipským (omylem je připisuje Efezským), táhne to jeho duši »na obě strany«.

»Mám touhu, aby to skončilo a abych byl s Kristem; vždyť to je zdaleka to nejlepší. Ale zůstat v těle je potřebnější kvůli vám...«

Bičován tímto smýkáním sem a tam, které znají jen svatí, tíhne nejdříve k prvnímu řešení a prosí své adresáty, aby se »nemodlili za to, aby ho Bůh udržel při životě«.

Neboť – píše, když komentuje apoštola – nikdo si neumí představit, jak tím některé duše trpí, protože se cítí přikovány k vyhnanství této země. »Neumíme si udělat ani tu nejmenší představu o tom, co je to stojí, aby uspokojily ty nejzákladnější potřeby života, když mají jíst, pít, spát. Kdyby jim Bůh se svým nekonečným milosrdenstvím nepřicházel na pomoc, když jim určitým zázračným způsobem odnímá pozornost, která s sebou nese nebezpečí, že při vykonávání těch nejmenších z těchto nezbytných úkonů budou pohlčeni, bylo by jejich trápení tak veliké, že bych je nemohl přirovnat k ničemu jinému než k tomu, co museli snést mučedníci, když je za živa pá-

lilí a oni tak vydávali svědectví své víry pro Krista.«

Na jaké navštívení to na tomto místě vzpomíná? Pro vojáka z Forgione to jistě nebylo lehké vyhnout se komisnímu jídlu a společné ložnici! A přece ho Pán, který platí za odpovědného za tyto zvláštní zákony, odsuzuje ke kasárenskému životu! Není to mučednictví? Zdůrazňuje:

»Vy si snad myslíte, moje milá Rafaelo, že prostě přeháním. Ale já vím, co říkám! Všem, kteří mi nevěří, přeji, aby to zakusili na vlastní kůži.

Můžete nyní zůstat lhostejná? Nemusíte už prosit nebeského Otce o můj návrat domů?«

Kam domů? Samozřejmě do nebe! Jeho partnerka, se kterou si dopisuje, zná už dlouho tyto horoucí prosby a představy. Neřekl jí v předchozím dopise, že je »krutá«, protože se nemodlí za to, aby »Ženich duši zpřetrhal pouta, která ho činí zajatcem jeho těla?«

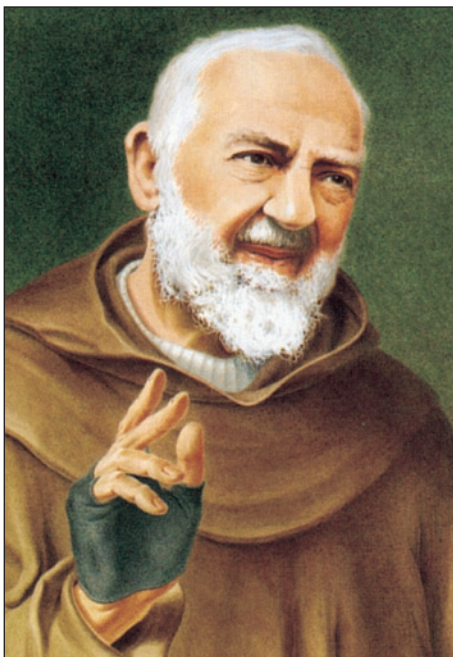
Toto odepření »proniklo jeho srdce jako meč a zvětšilo jeho agonii«.

»Proč mi odmítáte tuto službu lásky? Abych zůstal zcela sám, kdo se tak modlím? Ve jménu lásky a milosrdenství Božího pokuste se to příště udělat, jinak jste mou vražedkyní!«

Jeho zbožná partnerka, jedna řeholnice, se nejen staví k jeho prosbám jako hluchá, ale prostě se dále modlí za jeho zdraví. Ubohý P. Pio, nyní voják Francesco Forgione, není k utišení. Jeho naléhání je stále pokornější a nesmělejší. Když už se sestra Rafaela nechce modlit, aby ho Bůh povolal do nebe, tak ať se aspoň přestane modlit, aby ho zachoval při životě! P. Pio musí mít vysoké mínění o moci své partnerky, protože se vážně znepokojuje kvůli jejím modlitbám, které dělají jeho vlastní modlitby neúčinnými.

Vytahuje do pole se všemi argumenty, aby ji přesvědčil, dokonce ji obviňuje z »nízkých a egoistických« citů a uvádí dále své důvody:

»Kdybych aspoň věděl, že jsem k něčemu, když zůstávám na této zemi, tak bych se spokojil s tím, že ponesu tíži tohoto života! Obávám se však, a moje obavy jsou velmi opodstatněné, že naprosto nevykonávám svůj kněžský úřad (a to z dob-

rých důvodů!), a tak činím neúčinnou milost, která mi byla propůjčena vkládáním biskupských rukou v den mého kněžského svěcení.«

Ale i v tom největším soužení, ponořen do temnoty, když se k smrti souží, protože nemůže zemřít, neodmítá ubohý P. Pio souhlasit celou duší s Boží vůlí. A ukazuje nám připravenost své duše:

»Jako se syn, který něžně lpí na svém otci, dobrovolně podřizuje všem ponížením a vykonává nejnižší práce, které mu tento otec uložil vykonat, a nejen že mu neodporuje, ale protože mu chce ve všem udělat radost, sám i v těch nejmenších věcech...«

Věta zůstává nedokončena. Můžeme ji doplnit: »Tak jsem i já se vším srozuměn.« A přesto P. Pio příkládá cenu tomu, že dále uvádí své důvody, ne-

boť ihned nato pokračuje: »Přítom však tento dobrý syn, který se podrobuje z lásky, kterou chová ke svému otci, všem prověřujícím zkouškám, nepřestává pociťovat tíži své oběti!«

Dobře! Jak prostý a lidský se nám jeví ve svých dopisech plných vzdechů! Jak nás uchvacují tyto nápady! Člověk by nesměl být aspoň za groš znalcem duší, aby neodhalil v této mladistvé korespondenci, jediné, která se nám zachovala, obdivuhodnou rovnováhu mezi přirozeností a milostí. Jistě, otec Pio si ani nepřipustí, aby si hrál na anděla, a nemá v sobě pranic přepjatého.

Všichni mystikové, nebo téměř všichni, kteří jsou povoláni k důvěrnému společenství s Bohem, budou číst tyto stránky plni nadšení.

Božský Kat však našel soucit ke své oběti. Řešení přišlo v podobě nemoci, která mu umožnila zdravotní dovolenou, nejdříve ve Foggii, pak v Pietrelcině. Po návratu do Neapole znovu onemocní (a tehdy v ošetřovně popraskaly

teploměry k velkému zděšení lékařů) a je opět na šest měsíců propuštěn. Tentokrát ho představení posílají do San Giovanni Rotondo.

Po uplynutí šesti měsíců chyběl Francesco Forgione u nástupu a byl registrován jako dezertér. Současně obdržel brigádýr z Pietrelciny rozkaz vyhledat Francesca a pod dozorem jej ihned přivést.

S papírem v ruce prohledával »maršál« (tak říkají v Itálii mužům veřejné bezpečnosti) tržiště. Nikdo tu ale nebyl schopen říct, kde onen Francesco Forgione, voják královské pěchoty a zběh od praporu, přebývá. Patera Pia znali si dobře, ale od doby, kdy jako mladík šel ke kapucínům, zapomněli všichni na jeho světské jméno a přijmení.

(Pokračování)

KONGREGACE SESTER PREMONSTRÁTEK si 27. dubna 2002 s vděčností připomíná 100 let od svého založení (27. 4. 1902). Dne 27. 4. 2002 v 10 hodin bude slavnostní bohoslužba v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku, při které poděkujeme Pánu Bohu za všechna dobrodíní, udělná kongregaci za celou dobu jejího trvání.

PLÁŠT SV. MARTINA

Ve velikonoční atmosféře Kristova triumfu nad smrtí, kterou právě všichni prožíváme, opětovně se ozýváme skrze „Světlo“ Vám, kteří jste nám už pomohli a pomáháte při zastřešování kostela sv. Martina v Tošovicích. Připravujeme se na II. etapu celé akce, jejíž rozpočet činí 1 200 000 Kč. Sami nemáme šanci tak náročné dílo zvládnout, proto prosíme o pomoc. Tato konečná etapa obnáší zastřešení hlavní lodi, presbytáře a sakristie. Jsme vděční a šťastní, že se Vaším přičiněním podařilo ukončit celá I. etapa, tj. všechny tři věže a průčelí. Při pravidelných intencích oběti mše sv., která se slouží jedenkrát měsíčně, děkujeme Pánu za Vás, kteří tolik obětujete, jistě z mála. Ať Vám Vaši štědrost Pán odmění svým pozhánáním a velikonoční radostí v srdci!

Společenství Tošovice

Číslo účtu farnosti je:

Česká spořitelna Odry 1765101369/0800

Kontaktní adresy: Římskokatolická farnost, P. Bohuslav Novák, Kostelní 11, 742 35 Odry; Jan Jakubík, technický pracovník kostela sv. Martina, Tošovice 16, 742 35 Odry.

TEOLOGICKO-PASTORÁLNÍ SEMINÁŘ KOCLÍŘOV U SVITAV – ČM FATIMA

Téma: Maria a eucharistie

(příprava na diecézní eucharistický kongres)

Zahájení v úterý 30. 4. 2002. Ukončení v neděli 5. 5. 2002. Pro seminář jsou pozváni: o. biskup Dominik Duka OP (Hradec Králové), ThLic. Ing. Jiří Heblit (Velký Újezd), o. děkan Jiří Polásek (Svitavy), fra Peter Wách OFM (Mor. Třebová), P. Erich Tvrdoň (Svojanov), P. Pavel Kopecký (Letovice), P. Petr Dokládál (Starý Jičín).

Pětidenní seminář moderuje P. Pavel Dokládál.

Cena: 1 den/250 Kč (ubytování + strava – plná penze).

Součástí semináře je program I. mariánské soboty 4. 5. 2002. Kontakt: ČM Fatima Kocliřov 569 11, tel., fax: 0461/543164-6; e-mail: cm-fatima@iol.cz

I. mariánská sobota 4. května 2002 – Kocliřov u Svitav

Dopoledne: přednáška semináře Maria a Eucharistie I. (P. Pavel Dokládál), 10.00 hod. poutní mše sv. na úmysly poutníků (P. Pavel Dokládál), 11 – 14.00 hod. adorace v kapli P. Marie Nazaretské, 12.00 hod. přednáška semináře II.

Hlavní odpolední program:

14.00 (opakování 15.00) hod. – kulturní dům, přednáška Mons. Dominika Duky OP ● 14.10 (opakování 15.10) hod. – středisko ČMFA, přednáška P. Pavla Dokládala ● 16.30 mariánský průvod se sochou P. Marie Fatimské, sv. růženec, litanie ● 18.00 pontifikální koncelebrovaná mše sv., hl. celebrant a kazatel Mons. Dominik Duka, OP.

Informace: ČM Fatima Kocliřov u Svitav 569 11, tel., fax: 0461/543164-6; e-mail cm-fatima@iol.cz

DUCHOVNÍ OBNOVY V ROCE 2002 NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ

- 21. 4. - 24. 4. Duchovní obnova pro pracovníky Charity Mons. Josef Šich
- 7. 5. - 11. 5. Ignaciánské exercicie pro ženy a muže P. Jan Pavlík SJ
- 20. 5. - 24. 5. Duchovní obnova pro mariánské ctitele P. Josef Hladiš SJ
- 2. 6. - 6. 6. Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné, P. Josef Čupr SJ
- 11. 6. - 15. 6. Exerciční základ podle sv. Ignáce pro muže a ženy, P. Pavel Koudelka SJ
- 14. 6. - 16. 6. Víkendová duchovní obnova formou večeraďla P. Štěpán M. Filip OP
- 7. 7. - 13. 7. Kněžské exercicie – O pastýřích podle sv. Augustina, Mons. Josef Hrdlička
- 14. 7. - 18. 7. Duchovní obnova pro učitele a vychovatele P. Petr Šustáček

Exercicie pro zbývající část roku uvedeme v příštím čísle Světla.

Liturgická čtení

Neděle 21. 4. – 4. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,14a.36-41

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám. Nebo: Aleluja.)

2. čt.: 1 Petr 2,20b-25

Ev.: Jan 10,1-10

Pondělí 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 11,1-18

Ž 42(41),2-3; 43(42),3.4

Odp.: 42(41),3a (Má duše žíznil po živém Bohu. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 10,11-18

Úterý 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46-49 nebo Kol 1,24-29; 2,4-8

Ž 96(95),1-2a.2b-3.7-8a.10

Odp.: srv. 3 (Výpravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 10,11-16

Středa 24. 4. – nez. pam. sv. Jirí nebo sv.

Fidela ze Sigmaringy

1. čt.: Sk 12,24-13,5a

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 4 (Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ! Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 12,44-50

Čtvrtek 25. 4. – svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b-14

Ž 89(88),2-3.6-7.16-17

Odp.: 2a (Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mk 16,15-20

Pátek 26. 4. – ferie

1. čt.: Sk 13,26-33

Ž 2,6-7.8-9.10-11

Odp.: 7b (Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 14,1-6

Sobota 27. 4. – ferie

1. čt.: Sk 13,44-52

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: 3c (Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 14,7-14

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	21. 4.	22. 4.	23. 4.	24. 4.	25. 4.	26. 4.	27. 4.
Antifona	518	518	1722	518	1354	518	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	1349	518	1673	518	518
Antifony	563	1151	1350	1183	1682	1214	1229
Žalmy	1137	1152	813	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	563	567	1350	573	1682	580	583
Antifona k Zach. kantiku	563	567	1350	574	1354	580	583
Prosby	564	567	1724	574	1683	580	584
Záv. modlitba	564	568	1350	1353	1354	581	584
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	564	568	1726	574	1684	581	584
Záv. modlitba	564	568	1350	574	1354	581	584
Nešpory:							
Hymnus	517	517	517	1351	517	1685	517
Antifony	561	565	1161	1715	1193	1685	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1715	1193	1678	1224
Kr. čtení a zpěv	561	565	569	1352	575	1686	582
Ant. ke kant. P. M.	562	566	569	1352	576	1354	582
Prosby	562	566	569	1718	576	1686	582
Záv. modlitba	564	564	568	1350	1353	1354	581
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

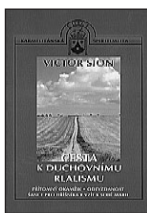
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

Victor Sion OCD:

CESTA K DUCHOVNÍMU REALISMU

Chceme-li skutečně vnášet Boha do světa, musíme do každého okamžiku vložit maximum lásky. Abychom toho dosáhli, musíme se vzdát, svěřit se do rukou jiného. To předpokládá vědět, že nám bylo odpuštěno, i když víme, že si nezasloužíme být milováni, a jít k tomu, který má moc odpouštět. A potom vzít k sobě Marii, prožívat s ní v hloubi srdce každou událost. To jsou orientační body vnitřní cesty, na kterou nás chce uvést tato kniha.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 215 str., 195 Kč

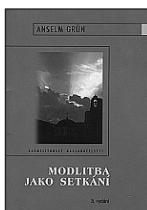

Anselm Grün:

MODLITBA JAKO SETKÁNÍ

Setkání, které modlitbu provází, je osvobozující a vede vždy také k hlubšímu setkání s lidmi. Jen ze setkání s Bohem se podaří opravdový život. Čtyři stupně a čtyři místa modlitby, o kterých se pojednává v tomto spisku, nemohou a nechtějí dokonale popsat tajemství modlitby. Chtějí nás povzbudit, abychom kráčeli cestou modlitby, neboť je to cesta k stále hlubšímu a láskyplnějšímu setkání s Bohem.

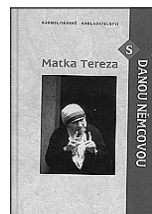
Karmelitánské nakladatelství, brož., 84 str., 85 Kč

DOPISY VELKÝCH OSOBNOSTÍ HŘÍŠNÍKŮM II.

Dopisy velkých osobností, jako například sv. Augustina, sv. Terezie z Avily, Ch. Foucaulda, sv. Františka Saleského, F. von Hügela aj. přinášejí útěchu a povzbuzení k nadšení a horlivosti v modlitbě a duchovním životě, příklady věrnosti víře.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 191 str., 149 Kč

MATKA TEREZA S DANOU NĚMCOVOU

Následující úvahy, psané pro tuto ediční řadu, představují autorku – psycholožku Danu Němcovou, známou osobnost českého disentu 70. a 80. let, jako obdivovatelku díla Matky Terezy a duchovní glošátorku našeho každodenního „pachtění“.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 88 str., 95 Kč

Jiří Kaňa, Pavla Schrötterová:

NEDĚLNÍ MISÁLEK

Pomocí obrázkového misálku mohou předškolní děti a začínající školáci lépe sledovat a prožívat mši svatou a snadněji se pak připravit na plnou účast Kristovy hostiny – svatě přijímání. Ilustrace Jindra Hubková.

Portál, váz., 99 str., 129 Kč – třetí vydání

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky, týdeník a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.